

DON BOSKO

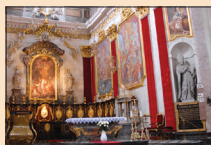
SALEZIJANSKI VESTNIK 4

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska

julij–avgust 2008

4 V SREDIŠČU MLADI

Cerkveni vodiči

Janez Vodičar

10 NAŠ POGOVOR

Če nekaj delaš s srcem, okolica to čuti

Tine in Breda Varl

12 OČE IN UČITELJ

Socialna vrata salezijanske vzgoje

Pascual Chávez

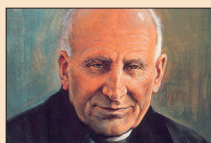
16 STRAN MLADIH

Drvo spoznamo po sadovih

Pascual Chávez

19 SVETLE ZVEZDE SALEZIJANSKE DRUŽINE

Bl. Filip Rinaldi

Teresio Bosco

21 MISIJONI

Utrip misijona v Burundiju

Gusti Horvat

31 NAŠI VZORI—MOŽ, KI JE ŽIVEL SANJE

Tukaj je moj dom, od tod moja slava

Do darovanja samega sebe za mlade se je don Bosko ob tolikih težkih problemih dokopal po zaslugi posebne in močne ljubezni, oziroma z notranjo močjo, ki v njem neločljivo povezuje ljubezen do Boga in do bližnjega. Tako je mogel povezati evangelizacijo in vzgojo.

Njegova skrb za evangelizacijo mladih se ne omejuje samo na katehezo ali pa samo na bogoslužje in na tista verska dejanja, ki zahtevajo izrecno življenje po veri in k veri vodijo, marveč se razširja na celoten življenjski položaj mladine. Postavljena je torej sredi procesa oblikovanja človeka, ki se zaveda pomanjkljivosti in ki je tudi optimističen glede postopnega zorenja v prepričanju, da je božjo besedo treba vsejati v resničnost vsakdanjega življenja, da pripravi mlade za velikodušno zavzetost v življenju. Ker živijo posebno dobro svoje vzgoje, jih mora odrešensko sporočilo podpirati ves vzgojni proces, vera pa mora postati element njihove osebnosti, ki združuje in razsvetljuje.

Od to izhajajo nekatere odločitve. Vzgojitelj bo moral biti na poseben način občutljiv za kulturne vrednote in ustanove; pridobiti si mora poglobljeno poznavanje humanističnih znanosti. Takšna usposobljenost bo postala sredstvo za učinkovito evangelizacijo. Po drugi strani pa se bo moral vzgojitelj ravnati po posebni vzgojni usmeritvi, ustvariti mladim okolje za svoboden in postopen odgovor, hkrati pa upoštevati razvojno dinamiko človeških sposobnosti.

Janez Pavel II., Iuvenum Patris, 15.

Foto: P. Polc

SALEZIJANSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 4 | skupna številka 554

Leto 2008 | letnik 81

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

**mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik**

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je

l. 1877 ustanovil sv. Janez

Bosko, v slovenskem jeziku

je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,

v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega
vestnika in za druge namene lahko
nakažete na račun, vpišete namen plačila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717 sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

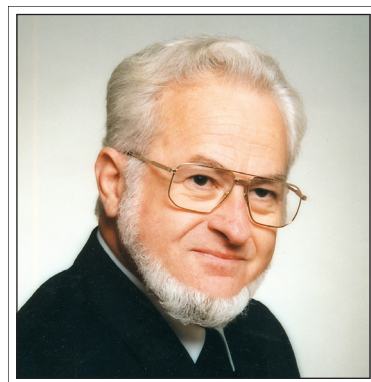
splet: **www.donbosko.si**

SRCE ČLOVEŠKO – SVETA STVAR

dr. ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, inšpektor

Tako vzklika naš goriški slavček. Pa ne le zato, ker je čudovit organ, ki pri odraslem človeku vsako minuto prečrpa pet litrov krvi; v enem dnevu torej 7200 litrov in ga s tem ohranja pri življenju. Če bi bilo to kurilno olje, bi ogrevalo veliko hišo eno celo zimo. Pomnožimo to s številom dni v tednu, mesecu, letu in človekovem življenju, pa ga bomo občudovali kot Božjo ustvarjenino in svojega neprecenljivega dobrotnika.

Srce je zato vsesplošen simbol človekovega dostojanstva in ljubezni; v nekaterih kulturah velja celo za sam Božji prestol in tudi krščanstvo se v njem dodobra prepozna. Ko sem bil preteklega meseca junija pri salezijancih v beneškem mestu Trevisu, me je sobrat Davino peljal v samostan sester Marijinega obiskanja (Corti), ki jim je pripadala tudi sv. Marjeta Marija Alacoque (izg. alakok), pospeševalka čaščenja Srca Jezusovega. Pridružene so veliki don Boskovi salezijanski družini. Znane so po tem, da v dragoceni monštranci ohranjajo srce sv. Frančiška Saleškega, ki jih je ustanovil. Kako so prišle do te dragocene relikvije in kako je svetinja dospela v Benečijo? Frančišek je v Lyonu pri sestrah tik pred nenadno smrtjo dejal predstojnici Mariji Amati: »Hčerka moja, zapuščam vam svojega duha in svoje srce; sprejmite ju kot znamenja moje ljubezni in prijateljstva.« Svetega škofa so nato pokopali v njegovem škofjskem mestu Annecyju, kjer počiva še danes, srce pa je tedaj ostalo v Lyonu. Ko je leta 1789 divjala francoska revolucija, so sestre relikvijo skrbno skrivale in jo – po več postajah – prinesle na varno s seboj v Treviso.

Janez Bosko si je dobroto srca in ljubeznivost sv. Frančiška Saleškega, ki jo ponazarja srce, – poleg imena – privzel kot doto zase in za svoje sinove. Zato gremo s srcem v pripravo in izvajanje počitniških programov za mlade: oratorijev, mladinskih srečanj, počitnic, romanj ...

Dostojanstvo mladega človeka, to temeljno njegovo pravico, podpirate vsi, ki ste s srcem dobrotniki salezijanskega poslanstva. Bog naj vam stoterno povrne! Tudi tistim, ki ste namenili 0,5 % dohodninske donacije za salezijance, izrekam iskreno zahvalo. Spoštovani dobrotniki! Zaradi tega niste prav nič revnejši, dar ne bi ostal na vašem računu, ampak na davčnem uradu. Po prvih podatkih, objavljenih v tedniku Družina, smo salezijanci za leto 2007 prejeli od teh donacij 1500 €. Povsem odveč je torej strah, da bomo obogateli. A naša hvaležnost dobrotnikom za to ni nič manjša. Iskrena zahvala tudi tistim, ki ste v molitveni navezi za Božji blagoslov in varstvo pri salezijanskem poslanstvu. Razveseljuje in bogati nas vaša dobrota srca! Vi pa se veselite, ker so vaša imena zapisana v nebesih (Lk 10,20).

Blagoslovljene počitniške dni vsem želi

Cerkveni vodiči

BESEDILO: JANEZ VODIČAR; FOTO: GREGA VALIČ

V Ljubljani lahko v poletnih dneh slišimo vsemogoče jezike. Zadnje čase je veliko turistov, ki skozi objektivne ali pa vodičeve oči opazujejo znamenitosti naše prestolnice. Tega včasih nismo bili vajeni, kar pa ne pomeni, da nimamo česa pokazati. Večino turistov tudi peljejo v kako cerkev. Zelo obiskana je stolnica. Sem ter tja si je vredno vzeti čas in prisluhniti vodičem, ki razlagajo zgodovino, umetnost in podobno. Nekateri se spoznajo na stvar in te pritegnejo, kako zmorejemo v drobnih stvareh pričarati bogastvo določenega časa in ljudi. Drugi opravijo z nekaj suhoparnimi podatki, ki so jih pobrali v prvi knjigi, spet tretji želijo biti ustvarjalni, vsaj sami si tako domišljajo. Tem ne bi smeli posvečati preveč pozornosti, ker zmorejo obrniti vsako stvar na glavo. Vendar so ravno ti 'ustvarjalci' odraz vedno večje skupine ljudi, s katerimi živimo. Morda se spoznajo na zgodovino ali umetnost, na cerkve in vero pa gotovo ne. Samo malo verouka in že veš, da tak človek ne ve, kaj govori.

Spraviti sv. Nikolaja v običaj za otroke, sv. Jurija v zavetnika teh, ki sami ne zmorejemo vzeti življenja v roke, Barago pa v pisca prve knjige v nekem indijanskem narečju na prvi pogled ustreza resnici. Le da ta resnica ne bogati, kaj šele ustreza tistemu, kar so ti ljudje v svojem življenju bili, predvsem pa predstavljajo še danes vernim ljudem. Ljubljanski stolni zavetnik bi lahko turistom ponudil veliko več kot le razlago otroškega pričakovanja daril. Mož, ki pooseblja dobroto, bi današnjemu človeku, ki hoče vse videti in doživeti, lahko pomagal spoznati, da je največ, kar lahko doživimo, dobrota, ljubezen do bližnjega. Sv. Jurij bi v svojem pričevanju in zvestobi lahko pomagal tem, ki vsak dan verjamejo kaj drugega, ostati zvest sebi in resnici. Naš Friderik Baraga bi človeku, ki ni zmožen

več čutiti absolutne ljubezni, odprl pot do nje in mu tako dal smisel. To je samo nekaj mogočih smernic, ki so gotovo pomembnejše kot pa domiselno opisovanje postranske folklore.

Ob takšnih razlagah verjetno nihče ne bo ne vem kako prizadet, so pa mnogi prikrajšani za duhovno bogastvo. Peljati človeka v cerkev ni enako kot v galerijo ali muzej. Vstopiti v cerkev pomeni želeči se srečati z bistvom te hiše, Božje hiše. Tega, Boga, je bolj malo na ustih naših vodičev. Morda kot neko dopolnilo in pojasnilo. O izkušnji vere in bogastvu naroda, ki se je zatekal k njemu in to še vedno počne, pa mnogi raje ne govorijo. S tem ne prikrajšajo nas, ki to poznamo, to živimo, se ob tem bogatimo. Prikrajšani so ti, ki gredo v cerkev. Podobni bi bili ljudem, ki bi šli v restavracijo samo brat jedilnike ... Od tam bi odšli lačni in še vedeli ne bi, da bi se lahko tudi najedli.

Ni treba čakati na turiste in poletne dni. Poglejmo samo starše, kako nemalokrat neobgljeno odgovarjajo na radovedna vprašanja otrok in nerodno zakrivajo bistvo vsega, kar se v cerkvi da videti. Saj si vendar ne želijo, da bi njihov otrok moral razviti to 'zastarelo' versko naravo. Otroci popustijo. Ne drezajo v starše, če vidijo, da ne dobijo pravega in dobrega odgovora.

Njihovi otroci bodo šli skozi življenje kakor japonski turisti skozi ljubljansko stolnico. Polni raznih podob, ki jim bodo morali pozneje doma prepoznati pomen v knjigah, prepričani, da to sodi v nek daljni in tuji svet, primeren samo za dopust. V njihovem vsakdanjem življenju pa je vse tako in tako dolgočasno in brez smisla. Zato se ne čudimo, če naša mladina vedno bolj pogosto postavlja svoj: Zakaj bi pa to moral? Pri samem viru smisla in cilja jim ne privoščimo niti poštenega turističnega vodiča. ■

TRSTENIK BISERNA MAŠA JOŽETA ZRIMA

22. junija je bila na Trsteniku slovesnost biserne maše salezijanca g. Jožeta Zrima. Hvalnici Bogu za 91 let življenja, 70 let redovnih zaobljub in 60 let duhovništva se je pridružilo sedem somašnikov, med njimi g. Damjan Štih, župnik iz Škocjana na Dolenjskem, kjer je slavjenec deloval v najbolj plodnih letih svojega življenja, njegovi domači iz Prekmurja, nekaj župljanov iz Škocjana in domači trsteniški verniki. Fizično slabša gibljivost – g. Jože zadnja leta hodi ob berglah – ni bila ovira za mladost duha in hvalospjev Bogu za visoki jubilej, zato je bila slovesna maša, pri kateri je pel trsteniški mešani pevski zbor sv. Martina, hvalnica življenju in zahvala Bogu, ki vedno ostaja zvest. Višji redovni predstojnik salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj je v homiliji razgrnil dolgo in lepo življenjsko pot sobrata. Ta je bila posebno v obdobju med drugo svetovno vojno in takoj po njej zelo težka, prepletena z zasliševanji Udbe in bivanjem po zaporih. Vendar je g. Jože vedno ohranil mirno kri in se ni nikogar bal, saj je vedel, komu je zaupal in na koga se lahko vedno opre. Močna opora mu je vedno bila Marija, ki ga je stalno branila in ga zmeraj varno pripeljala do zelenega cilja. Po maši smo jubilarantu vsi zaželeli krepkega zdravja in veselega službenja Bogu v salezijanski družbi.

Branko Balazič

CERKNICA ŽUPNIJA Z ŽUPNIKOM PRAZNUJE

V nedeljo 18. maja je bila v Cerknici birma, ki jo je 68 birmancem podelil nadškof Alojz Uran. Ob koncu slovesnosti pa nas je presenetil tudi z voščilom in za-

Foto: J. Kadivec

Jože Zrim, biseromašnik

hvalo našemu župniku Jožetu Vidicu ob njegovi 70-letnici življenja in 30-letnici delovanja v župniji Cerknica. Takole je dejal: »Dragi sobrat Jože, mineva že skoraj trideset let, odkar ste po Božji previdnosti prišli v župnijo Cerknica.

Z veliko iznajdljivostjo in globokim čutom odgovornosti se v sodelovanju s kaplani in z drugimi salezijanskimi sobrati darujete za rast Božjega kraljestva med ljudmi. Tu ste s požrtvovalno dušnopastirsko zavzetostjo in mladostno zagnanostjo skrbeli za mladinsko pastoralo

ter organizirali mladinske dneve. Ste med pobudniki in stalnimi sodelavci »Uskovniških tednov«, pa tudi med prvimi organizatorji dela za animatorje. Skrbna in prizadevna leta Vašega pastirovanja, ki ga zaznamuje duhovna karizma sv. Janeza Boska, očeta in učitelja mladine, zbuja našo globoko hvaležnost. V imenu ljubljanske nadškofije in svojem imenu se Vam zahvaljujem za vse, kar ste v teh letih storili za blagor duš in rast Cerkve. Bog naj Vas v zdravju in moči ohranja še mnogo leta!«

V četrtek 29. maja pa se je pri večerni maši župnijska cerkev v Cerknici zopet lepo napolnila. Zbrali smo se s prošnjo in zahvalo v srcih, da se skupaj z gospodom župnikom zahvalimo Bogu za njegov življenjski jubilej in obletnico njegovega delovanja v naši župniji. Po maši so v cerkev pred oltar prinesli veliko torto in jo izročili župniku. V imenu župnije mu je voščila Anita Leskovec z besedami, pri katerih je ostalo suho malokatero oko. Med drugim je dejala: »Novo službo v Cerknici ste nastopili pred 30 leti. Hitro smo uvideli, da ste nekaj posebnega. Človek s karizmo za mlade. Celo med šolskimi odmori smo si pripovedovali, da nas verouk poučuje en nov, fejest gospod.

Foto: J. Znidaršič

Cerknica župnik Jože Vidic z ljubljanskim nadškofom Alojzom Uranom

In kdo je že slišal, da župnik mladino pelje v hribe? Že leta 1975 ste odkrili planinsko kočico pod Viševnikom in jo v teku let opremljali za mladinska srečanja, ki je kasneje postala zbirališče različnih skupin. In čeprav je bilo v začetku pripravljana Uskovniških tednov pred 23 leti celo opaziti nekaj zadržanosti, ste z novim, zavzetim načinom dela pokazali, da je dobro delo ljubezen, ki postane vidna.

V našem kraju ste zasijali kot žarek prijazne svetlobe, tako nevsiljivo, kakor luč, ki napolni dan.

Naj bo vaše delo še naprej sončni žarek, ki bo sijal na našo dolino. Bodite še naprej skromen med skromnimi, preprost med otroki, starejšimi in bolnimi, razumevajoč in tisti, ki zna prisluhniti vsakomur; duhovni poslanec, ki pomaga ohranjati upanje in vero v življenje in zaupanje vanj, ki je v vsakega od nas položil hrepenenje po dobrem. Ohranite razumevanje za neverne in tiste, ki iščejo smisel življenja, ostanite misijonar dobrote in dobrega, še naprej se iskreno veselite življenja, ki nam ga je naklonil Stvarnik. Naučili ste nas, da je Božji hram najboljše zatočišče vsakdana, da križ življenja naš vsakdan bogati. Postali ste naš svetli kažiopot. Še naprej bomo z veseljem sejali z vami, saj ima naša župnija pogumna mlinarja.«

Po maši smo se pred cerkvijo zadržali v prijetnem srečanju, ko smo g. župniku tudi osebno voščili, nazdravili in bili deležni torte in dobrot, ki so jih pripravile skrbne gospodinje.

Milan Kavčnik

SODRAŽICA DEJAVNOSTI V KRESNIČKI

V župniji Sodražica so se v letošnjem šolskem letu najmlajši nekajkrat srečali na drobtincah oratorija. Na srečanjih so obravnavali vrednoto meseca,

Foto: L. Košir

Župnija Sodražica, ustvarjalne delavnice

Foto: M. knež

Fešta na Fužinah je tradicionalna prireditev Skale za to ljubljansko mestno četrt

se o njej pogovarjali in ustvarjali v delavnicah. Tudi animatorji v mladinski skupini so se srečevali. Kritično so ocenili dosedanje delo na oratorijih in naredili plan za prihodnje leto. Nekateri izkušeni animatorji zelo dejavno sodelujejo tudi zunaj župnije in si tako pridobivajo znanje in izkušnje za delo v župniji. Delavne smo tudi v klubu mame Marjete, saj smo se letošnje šolsko leto že nekaj naučile, nekatere pa utrjevale svoje znanje. Pod vodstvom gospe Marije Čampa, po poklicu šivilje, smo se naučile veliko praktičnih oblik strojnega in ročnega šivanja. Naša srečanja niso bila le koristna, ampak hkrati tudi zelo prijetna, zato bomo s podobnimi srečanji nadaljevali tudi v prihodnje.

Ljubica Košir, koordinatorica skupin

LJUBLJANA FEŠTA NA FUŽINAH 2008

V soboto 17. maja je Skala – Mladinska ulična vzgoja – organizirala že tradicionalno »Fešto na Fužinah«. Ta športno-družabno-kulturna prireditev, pri pripravi katere so sodelovale tudi druge organizacije, ki delujejo na območju ljubljanskega naselja Fužine, je letos potekala že šesto leto zapored in je bila zaznamovana s temo »medkulturni dialog«.

Kljub številnim oblakom na nebu in občasnim dežnim kapljicam se organizatorji nismo vdali in smo Fešto izpeljali do konca. Zadovoljni smo bili tako z udeležbo kot tudi s samo izvedbo. Že od jutranjih ur je potekal športni turnir, največje pozornosti pre-

bivalcev Fužin pa so bile deležne nogometne tekme moških v kategoriji od 18 do 35 let. Na koncu je slavila domača ekipa »Danfoss«.

Tako dopoldne kot popoldne so potekale številne delavnice, ki so se jih udeležili predvsem otroci. Spoznavali so različne glasbene zvrsti po svetu, se ob veliki medkulturni igri učili o značilnostih različnih narodov, plesali, prepevali, izdelovali lutke in se učili cirkuških spretnosti.

Pester je bil tudi kulturni program. Kar nekaj točk je pripravila in izvedla šola za nastopanje Bast, zapela so dekleta iz skupine 2Qt, ki deluje v okviru Skale, prav na poseben način pa so pečat dnevu dali otroci in mladina iz KUD-a Sevdah, ki so, oblečeni v prave noše, odplesali cikel bosanskih plesov.

Da je bila Fešta »ta prava«, pa so poskrbele gospe iz društva Zemzem, ki so pripravile odlične bosanske dobrote.

S svojim obiskom nas je razveselil tudi ljubljanski župan, g. Zoran Jankovič, zbrane pa je prišel pozdravit tudi član Sveta četrtne skupnosti Moste, dr. Jože Roth.

Projekt je podprla Mestna občina Ljubljana, Oddelek za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport. *Matjaž Knez*

PODGORICA (MNE) SREČANJE OTROK BARSKE NADŠKOFIJE

V soboto 10. maja je bilo okrog župnijske cerkve v Podgorici (MNE) zopet živahno. Na svojem tradicionalnem srečanju so se zbrali otroci iz župnij nadškofije Bar. Letos pod geslom Ostani z nami. Kakih 500 otrok se je udeležilo programa, ki so ga zanje pripravili animatorji. Za vsakega je bilo kaj na dvajsetih mestih okrog cerkve, kjer so potekale igre in razne delavnice.

Foto: V. Ganc

Otroci barske nadškofije s svojim nadškofom Zefom Gashijem

Foto: M. Lamovšek

Utrinek s skupnega rajanja otrok na Črnem jezeru na Rakovniku

Osrednji del dogajanja je predstavljala sveta maša, ki jo je daroval barski nadškof msgr. Zef Gashi. Srečanje otrok se je ob glasbi in igri nadaljevalo še po maši.

Viktor Ganc

ANKARAN, RAKOVNIK, VERŽEJ UKRADLI STE MI SRCE

Tudi letos se je kakih tisoč otrok na prvo junijsko soboto zbralo na tradicionalnem otroškem festivalu, ki je sočasno potekal na treh krajih. »Ukradli ste mi srce« je bil don Boskov izrek, ki se je prepletal skozi celotno dogajanje na Črnem jezeru na Rakovniku in na Črnem

morju v Ankaranu. Tudi program v Veržehu je privabil otroke iz nekaterih okoliških župnij. Kot gost je v »valove« Čarne Mure vstopil zaporniški duhovnik Robert Friškovec, ki med otroke ni prišel zaradi domnevne tatvine srca, ampak da bi vse navdušil za lep in prijazen odnos do vsakega človeka. Udeleženci so s svojo radostjo dokazovali, da mu je to uspelo. Tudi na drugih dveh krajih je bilo ves čas živahno in igrivo. Na Rakovniku je bila poleg iger in drugih delavnic privlačna zlasti skupna zabava, ki jo je popestril žonglerski par. Povsod pa se je pester program sklenil s skrbno pripravljeno sveto mašo. *M. L.*

IVAN JANEZ ŽABOT – SREBRNOMAŠNIK

Želje in pričakovanja, o katerih uresničitvah sem buđen sanjal, so se mi začele uresničevati z vstopom v Salezijanski zavod in začetkom srednje šole. Po letih opazovanja in uvajanja v življenje, ki je Bogu darovano, sem zaznal: »To je to.« Po notranjem glasu, obdarovan z darovi za življenje in priložnostmi za učenje, sem spoznaval, da mi Bog namenja takšno pot življenja na zemlji. Sobratje salezijanci so se zelo trudili, da bi nam mladim

predstavili Bogu posvečeno življenje in delo, kakor ga je od Boga sprejel in živel sv. Janez Bosko. V tistih časih so nam pripovedovali o poslanstvu in delu, ki so ga do pred leti sami živeli. V veliki veri pa so bili prepričani, da bo način oznanjevanja Jezusovega evangelija in vzgojno delo salezijancev lahko spet v polnosti zaživelo.

Po sprejemu v salezijansko družbo sta obstajali dve možnosti: Bogu posvečeno življenje z izobraževanjem in poklicnim delom in Bogu posvečeno življenje z darom duhovništva. Omogočeno mi je bilo, da sem lahko znotraj Bogu posvečenega življenja sprejel še dar duhovništva. Rad živim in delam za Jezusa Kristusa z oznanjevanjem njegovega evangelija in podeljevanjem zakramentov na način, kot ga je Bog izročil sv. Janezu Bosku. Ponosen sem na leta, ko mi je Bog zaupal oznanjevanje z življenjem. Oznanjevanje Jezusovega evangelija se je iz cerkve preselilo pod prijazno sonce na morski pesek in hlad pohorskih gozdov. V ne-počitniškem času pa v domačem okolju mladih, otrok in njihovih staršev širom naše domovine in izven nje. Ob tem pa vsak dan zaznavam, da me Bog obdarja s svojim prijateljstvom v skupnosti s sobrati in novimi odkritji in spoznanji, ki mi vedno bolj pomagajo pri gradnji osebnega življenja za večno srečno življenje v Božji družini.

Ivan Janez Žabot

ŽELIMLJE, RAZKRIŽJE PRAZNOVANJE V DUHU HVALEŽNOSTI

Lepo in presenetljivo praznovanje so g. Janezu pripravili župljani želimeljske župnijske skupnosti, kjer trenutno deluje kot dušni pastir. Z besedami in dejanji so mu izrazili, da cenijo njegovo požrtvovalno delo, še posebej za programe, ki jih pripravlja za otroke in mlade. Župljani ga podpirajo in mu stojijo ob strani tako v duhovnem kot v materialnem pomenu besede.

Svojo hvaležnost Bogu pa je izrazil tudi v domačem kraju, v župniji Razkrižje, kjer je ob svojem jubileju daroval sv. mašo skupaj s svojimi domačini in sorodniki. Župljani njegove domače župnije so praznik polepšali z lepo pripravljeno liturgijo ter s pogostitvijo za vse, ki so se praznika udeležili. Njegov novomašni pridigar, sobrat Tone Ciglar, je navzoče nagovoril tudi ob njegovi srebrni maši. Po skupni pogostitvi pred domačo cerkvijo so domači in navzoči sobratje praznovanje nadaljevali v Salezijanski skupnosti v Veržeju.

Peter Pučnik

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.**
Takoj nam sporočite
**spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: **01/42.73.028**
faks: **01/42.80.579**
e-pošta: **vestnik@salve.si**

Če nekaj delaš s srcem, okolica to čuti

Zakonca Tine in Breda Varl sta svoje življenje posvetila lutkam. Ustvarila sta mnogo uspešnih predstav v Lutkovnem gledališču Maribor, za lutke pa navdušujeta tudi mlade rodove, saj sta bila in sta še mentorja mnogim lutkovnim skupinam na avstrijskem Koroškem. Korošci so se jima za njuno delo leta 2003 zahvalili s Tišlerjevo nagrado, Tineta pa so poimenovali „oče koroške lutkovne dejavnosti“. Gotovo se spominjate njunih »Zverinic iz Rezije«, serije, ki je z malih ekranov vedno znova navduševala nove generacije otrok. V petek, 20. junija, ko sem ju obiskal na njunem domu v Mariboru, sta že tretjič postala dedek in babica.

Kakšni so bili vajini lutkarski začetki?

Tine: Moja mama in babica sta imeli zelo radi gledališče, zato sta me v tej smeri tudi vzpodbujali. Tako kot sedaj moja vnukinja nori z lutkami okrog, tako sem tudi jaz že zgodaj igral lutke. Iz revij sem izrezoval figure in sem jih lepil na palčke. Med podboje vrat sem z risalnimi žeblički pripel odejo in sem tako igral. Ko se je nad stranišničnimi vrati razbilo okno, sem stalno igral na stranišču, domači pa so sedeli v predsobi in gledali. Potem sem igral marionete in ročne lutke iz blaga, šivali pa sta mi jih mama in babica. Zgodbe sem si izmišljal kar sproti: izobesil sem plakat, npr. »Čarobno jabolko« ali »Vrag in Katra« in potem sem kar igral. Otroci so prihajali k nam na dvorišče na predstave – včasih nas je imela babica dovolj in nas je vse, z mano vred, napodila. Naredil sem tudi vstopnice in od otrok pobiral vstopnino. Po koncu predstave sem jim jo vrnil in tako so po več mesecev hodili na predstave z enim dinarjem. Čez cesto je bilo Sokolsko lutkovno gledališče, kjer sem bil pa potem

Foto: arhiv KKZ

Breda in Tine Varl

»kuhan in pečen«. Ker so videli, da imam tako veselje z lutkami, so mi dali pri osmih letih prvo vlogo – igral sem najmanjšega škrata v Sneguljčici. Z 18 leti sem režiral svojo prvo predstavo »Žogica Marogica«. Zanimanje za predstavo je bilo takšno, da smo jo ob koncu tedna začeli igrati zjutraj in smo igrali do treh popoldne vsako uro, ljudje pa so se po končani predstavi kar še enkrat postavili v vrsto. Tako sem se zastrupljal, od malega. Tako je tudi na Koroškem: začnemo s pet- in šestletnimi, potem odrastejo, so srednješolci in študenti in še vedno igrajo. Lutkarija je, pravimo mi, strup. In jaz sem najbolj srečen, ko jih zastrupim.

Jaz letos praznujem 60 let dela z lutkami, Bredo pa sem zastrupil z lutkarijo šele, ko je bila že zrelo dekle. Ampak ona ni ustvarjala kot režiser in igralec, ampak kot oblikovalka. Naredila je mnogo lutk, s katerimi smo potem igrali predstave, ki sem jih jaz režiral. **Breda:** Čim sem ga spoznala, me je takoj navdušil. Ko je videl, kaj znam, sem morala takoj narediti prve lutke. Po osnovni izobrazbi sem arhitekt. Moja prva zaposlitev po diplomi je bila opremljanje knjig pri založbi. Leta 1983 sem prišla v Lutkovno gledališče Maribor. Najprej sem bila oblikovalka, zdaj pa ga vodim, ob koncu leta se bom upokojila. Z leti se je moj

odnos do lutk poglabljaj, odkriva-
la sem tudi nove materiale, najraje
pa delam z lesom, ki je osnovni,
prvinski material. Nikoli nisem
imela ateljeja, kjer bi jih izdelova-
la – delala sem jih od kuhinje do
dnevne sobe, povsod je bil stiro-
por, kosi penaste gobe ...

Kako pa se je začelo vajino delo na Koroškem?

Tine: Prvič smo gostovali na Ko-
roškem z Lutkovnim gledališčem
Maribor s predstavama »Peter in
Volk« ter »Zajček Didldajček«.
Po tistem gostovanju smo začeli
z lutkarskim delom na Koroškem
in zdaj to delamo že več kot 30
let. Narašča število, pa tudi kako-
vost skupin. Včasih so oni gledali
k nam čez mejo: »Kako dobre
predstave imajo, kakšne lepe lut-
ke,« zdaj pa je situacija obratna,
zdaj iz Slovenije občudujejo naše
lutke na Koroškem, naše predsta-
ve, srečanja lutkovnih skupin. V
teh letih je šlo skozi te lutkovne
skupine od 300 do 350 otrok,
ki so začeli pri šestih letih in so
igrali do študentskih let. Nastalo
je 6 skupin, ki se porajajo, pa spet
odidejo. Pomembno je, da smo
negovali slovenski jezik, nismo
pa vsiljevali knjižne slovenščine,
ampak smo zelo cenili njihova
narečja.

Breda: Ob 20-letnici lutkarije na
Koroškem (1994) smo pripravili
predstavo, ki črpa iz koroške
mitologije »Sonček, kje si?«. S to
predstavo so nastopali v celov-
škem gledališču, ogledalo si jo je
preko 2000 otrok. Ob 25-letnici
smo pripravili predstavo »Zaklad
čarovnice Jezibabe«, ob 30-letnici
pa predstavo »Mojca Pokrajculja«.
Ob tej predstavi smo izdali tudi
slikanico, kjer so nekako ujeli
utrinki s predstave. Se mi zdi lepo,
da se tak dogodek obeleži tudi s

knjigo. (Op. a.: Videoposnetki in
slikanice so na voljo pri Krščanski
kulturni zvezi iz Celovca.)

Od vsega začetka sta zraven tudi pri Tednu mladih umetnikov na Rebrci ...

Breda: Če se peljete čez Jezersko
na Koroško, skozi Železno Kaplo
in naprej proti Celovcu, pridete
do Rebrce, srednjeveškega gradu
iz 12. stoletja, ki stoji na gričku
nad cesto. Od leta 1979 na Rebrci
potekajo Tedni mladih umetni-
kov. Otroci od 6. do 12. leta tam
skupaj z umetniki plešejo, slikajo,
kiparijo in ustvarjajo tudi lutke.
Vsako leto ustvarjamo na neko

temo in ob koncu tedna pripravimo
tudi predstavo za starše. Imeli
smo različne teme: Verdi (opera),
Odisej, cirkus, muzikal ...

Tine, otrokom si mentor, pa tudi njihov prijatelj.

Tine: Jaz otroke vedno jemljem
kot enakovredne in se z njimi tudi
pogovarjam tako. Nikoli nisem
bil v vlogi tistega, ki ima bič v
roki in zahteva. Jaz imam včasih,
ko delam z njimi, anarhijo, sploh
z najmlajšimi, počnejo vse živo.
Jaz jih točno ocenim – če so divji,
jih pustim, naj divjajo, in ni mi
žal tistega časa, da gre ena vaja,
dve, tri, štiri, pet v nič, pa se raje
z njimi vključim, jim še kakšno
neumnost povem, se kakšne ne-

umnosti z njimi igram. Tako da
skozi prijateljstvo in igro pride do
teh produkcij. Enako je tudi na
Rebrci – nikoli nikogar ne silimo.
Mladi ljudje se radi afirmirajo,
se radi pokažejo in to je tista sti-
mulacija in potem tista nagrada
za trud, ki so ga vložili. Zelo radi
imajo premiere, ko pridejo starši
in prijatelji in jim pravijo: »Krasni
ste bili.« Lep občutek je, ko vidiš,
da so se oni dokazali s tem, da so
vlogo dobro odigrali, in se jim ni
treba pred vrstniki dokazovati z
barabijo, laganjem in pretepanjem.

Pomen vajinega dela za slovenšči- no in slovenstvo na Koroškem?

Breda: Vsekakor je druženje in
gledališko ustvarjanje zelo po-
membno, ampak iz ozadja vedno
bolj prihaja na plan ta bistveni
moment, to je vztrajanje pri jezi-
kovni kulturi matičnega naroda,
se pravi pri slovenščini. Žal mo-
ramo priznati, da se jezikovna
situacija na Koroškem iz leta v leto
slabša. Na to vpliva tudi okolje, v
katerem koroški Slovenci živijo:
nemški otroci, nemške družine se
hvalijo, da se učijo angleščino, ita-
lijanščino, francoščino, esperanto,
vse je popularnejše, kot pa učiti se
slovensko. Ampak otroci, ki v zgo-
dnji mladosti, se pravi kot šolarji
prvega razreda, začnejo delati v
lutkovni skupini, potem zagotovo
ostanejo zvesti slovenščini tudi kot
gimnazijci, pa potem študentje in
med sabo govorijo slovensko.
Tine: V Komornem gledališču
smo imeli premiero »Malega
princa« in predstava je doživela
dober odziv. Že sam naslov in ime
Exupery, pa ker je bila predstava
narejena kot muzikal, sta vodstvo
Koncertne hiše prepričala, da jezik
ne bo prehuda ovira in so nas uvr-
stili v program. To je bil kar mali
čudež, da bo slovenska skupina >>

» nastopila v Koncertni hiši, saj je nastop v tej dvorani nekaj prestižnega. Predstava je bila že vnaprej razprodana, nikjer pa ni bilo posebej napisano, da bo predstava v slovenskem jeziku. Pisalo je samo, da igrajo mladi iz Slovenskega prosvetnega društva iz Celovca. Dvorana je bila nabito polna. Ko se je predstava začela, so otroci lepo gledali, nobenega problema ni bilo, potem pa so nekatere mame začele vlačiti ven svoje otroke, ti pa so jokali, ker so hoteli ostati.

Breda: Ena mama je rekla, da tudi če bi bila predstava v kitajščini, bi bilo v redu, ampak v slovenščini pa ne.

Tine: Čeprav je bila v publikli samo ena slovenska družina, je večina ljudi ostala do konca in nam potem tudi čestitala za odličan nastop.

V čem je vajina pedagoška skrivnost?

Breda: Jaz mislim, da te skrivnosti ni. Je pa področje lutk srečno področje, saj je lutka za otroka neka magična stvar – otrok ne loči med živo in neživo naravo in vsak gib, premik nekega papirčka je zanj čudež. Mislim, da je nama prirojeno, da imava del tega otroštva v sebi. Če ti nekaj iz srca delaš, to okolica preprosto čuti. Če imaš stvar rad, ti pač uspeva.

Tine: Ja, ampak uspeva tudi pri starejših. Lani sem oživil predvojno tradicijo družinskih gledališč in smo skupaj z otroki in njihovimi najbližjimi prijatelji pripravili predstavo »Žogica Marogica« in povem vam, da smo se strašno zabavali. Odigrali smo tri predstave, vsakokrat v polni dvorani – v sobi našega sina Matica, v katero gre največ 20 ljudi, se je nagnetlo tudi do 30 otrok in njihovih staršev.

Pogovarjal se je Klemen Ban.

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

socialna vrata salezijanske vzgoje

»Če naj doživljam zasvojene z drogo, brezposelne, ljudi brez upanja kot brate, ne kot drugačne; če naj krščanstvo prevedem v delo, tudi socialno; če naj imam očetovski in ne paternalistični odnos, ne avtoritaren ampak verodostojen, ne represiven ampak razumevajoč – sem zelo dobro razumel, da se moram obrniti na don Boska« (I. A. Chiusano).

Poznani so nam začetki salezijanskega dela. Don Bosko sam je opisal svoje prve fante v oratoriju: »V oratoriju so bili kamnoseki, zidarji, štukaterji, tlakovalci in drugi, ki so prihajali iz daljnih krajev. Niso bili vajeni ne cerkve ne tovarišev in tako so bili izpostavljeni nevarnosti, da se pokvarijo.« Namembniki don Boskove karizme so torej mladi v največji potrebi, tisti iz ljudskih slojev, iz sveta dela. V svojem pismu »Zasmilili so se mu« J. Vecchi daje pozornost novemu scenariju vzgojnega prizadevanja salezijancev: »Ekonomske, socialne in kulturne dejavnike določajo novo obliko družbe. Zato se vsaj delno spreminjajo prednosti našega poslanstva: ljudje, ki jim moramo dajati prednost, evangeljska sporočila, ki jih moramo razširjati, in vzgojni programi, ki jih moramo udejanjiti.«

Stare in nove oblike revščine so nenehen poziv k ustvarjalnosti sa-

lezijanske karizme in jo napravljajo sodobno. Televizija pogosto prikazuje podobe, obseg in učinke revščine, kot so lakota, beg tisočev beguncev, žrtev etničnih spopadov, verska diskriminacija, vojne. Tem lahko dodamo še izrinjenost v mestih, imigracije, delo mladoletnikov, položaj žena, spolno izkoriščanje mladoletnih, otroci vojakov itn. To je slika s temnimi odtenki, čeprav še ne z vsemi. Pozornost do »zadnjih« je vedno navzoča na obzorju naših načrtov. Z besedo zadnji mislimo na mlade v nevarnosti, na tiste, ki trpijo ekonomsko, kulturno in versko revščino ali revščino na področju čustev, morale in duhovnosti, ter na mlade, ki trpijo zaradi družinske problematike, na mlade, ki živijo na robu družbe in Cerkve.

Prvi odgovor je vzgoja teh mladih. Salezijanska karizma obuja v življenje najrazličnejše socialne projekte preventive in asistence na vseh celinah: v begunskih taboriščih, med mladostniki na ulici, v reševanju otrok vojakov in spolno zlorabljenih mladostnikov, v najrazličnejših programih v blagor emigrantov. Vzgojna moč preventivnega sistema se kaže učinkovita v pomoči sprijenim mladostnikom ter v preventivi glede še slabših izbir, ko so že na napačnih poteh. Moramo se pa izogibati nekakšni modi, ki postaja demagogija in je v tem, da se o revnih govori, ne da bi se kaj storilo v njihov prid. Ni mogoče vzgajati za vrednote sočutja in vzajemne pomoči skozi prizmo zadovoljnih in mogočnih in

tudi ne nevtralnih. Za vzgojo za solidarnost in pravičnost bo potrebno posvojiti socialni prostor »žrtev«. Cerkev je v revnih vedno zaznavala nekakšen »teološki prostor srečevanja z Bogom«. Po oceni – z vidika evangelija – resničnosti latinskoameriške celine konferenca v Puebli poudarja »nujnost spreobrnjenja celotne Cerkve za prednostno izbiro revnih, da bi le-ti lahko bili celostno osvobojeni«.

Pospešitev časov, vrtoglav ritem, s kakršnim si dandanes sledijo dogodki, vse to lahko pripelje do tega, da zamre občutljivost nas in mladih. Potrebno bo poiskati »primerna pedagoška sredstva«, da bi vedno mogli ohraniti odprto srce za krik življenja, ki hrepeni po preživetju in dostojanstvu. Prav tu mora vzgojitelj izreči svojo kritično besedo, ki je ocena stvarnosti, da bi tako lahko odstranil vse, kar se ne zdi pravično. V individualističnem in nesolidarnem svetu mora vzgoja meriti na preseganje brezbriznosti in na prebujanje čustev zanimanja za socialno tematiko. Revščina in odri-njenost na rob nista samo ekonomski pojav, ampak stvarnost, ki se tiče vesti in sta izziv za družbeno miselnost. Zato se moralna vzgoja in pedagoško delo predstavljata kot nekaj, kar je v družbi resnično neodložljivo. V družbi, v kateri veliki problemi človeštva in vzvodi, ki urejajo odnose med osebami in državami ter z naravnim okoljem, terjajo nove etične in moralne usmeritve, bolj kot morda tehnične in znanstvene rešitve.

Posvečeno življenje

potreba današnjega časa

Dragi prijatelji, molivci za duhovne poklice! Resničnost Jezusovih besed: »Žetev je velika, delavcev pa malo« čuti slovenska Cerkev tudi letos, ko je sorazmerno malo novomašnikov. Ob tem dejstvu ne pozabimo na naročilo: »Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Lk 10,3).

Ko molimo za duhovne poklice, ne mislimo le na duhovnike, ampak tudi na redovnike, redovnice in na druge oblike laiškega posvečenega življenja.

Papež Janez Pavel II. se je močno zavedal pomena in vloge skupin posvečenega življenja, zato je sklical posebno sinodo, na kateri je bilo poleg sinodalnih očetov navzočih mnogo posvečenih mož in žena, da bi ne manjkala njihov prispevek skupnemu razmišljanju in ponovnemu ovrednotenju raznih oblik posvečenega življenja ...

Kot sad te sinode je potem papež napisal apostolsko spodbudo Posvečeno življenje in v samem uvodu pravi: »Posvečeno življenje je ukoreninjeno v zgledu in nauku Gospoda Kristusa, je dar, ki ga Bog Oče po Duhu naklanja Cerkvi. Značilne poteze Jezusa – deviškega, ubogega in poslušnega – pridobijo z zaobljubo evangeljskih svetov tipično in stalno »vidno obliko« sredi sveta. To

priteguje pogled vernikov k tisti skrivnosti božjega kraljestva, ki že deluje v zgodovini, a čaka na svojo popolno uresničitev v nebesih« (PŽ 1).

V teku stoletij ni nikoli manjkalo ljudi, ki so v poslušnosti Očetovemu klicu in sledeč nagibom Svetega Duha izbrali to posebno hojo za Kristusom, da bi se mu posvetili s čistim in »nedeljnim« srcem (prim. 1 Kor 7,34).

»Vsi se zavedamo bogastva, nadaljuje papež, ki ga za cerkveno občestvo predstavlja dar posvečenega življenja v vsej raznolikosti karizem in ustanov. Skupaj se zahvaljujemo Bogu za

redove in redovne ustanove, ki se posvečajo kontemplaciji, apostolskemu delu, zahvaljujemo se mu za družbe apostolskega življenja, za svetne ustanove in za druge skupine posvečenih oseb, pa tudi za vse tiste, ki se v tajnosti srca predajajo Bogu s posebno posvetitvijo. Dejansko stoji posvečeno življenje v srcu Cerkve; je dragocen in prepotraben dar tudi v sedanjosti in prihodnosti božjega ljudstva, ker sodi v najglobljo notranjost njenega življenja, njene svetosti in njene poslanstva.«

Papež Janez Pavel II. je v omejeni apostolski spodbudi posebno pozornost posvetil vernikom – laikom, ki se odločajo za radikalno obliko laiškega posvečenega življenja in pravi:

»Sveti Duh, čudoviti ustvarjalec pestrosti darov, je v naših dneh priklinal v obstoj nove oblike posvečenega življenja, kakor da bi na neki nasvet Previdnosti hotel odgovoriti na nove zahteve, s katerimi se danes srečuje Cerkev, ko opravlja svoje poslanstvo v svetu.

Tu mislim predvsem na svetne ustanove, v katerih se zbirajo člani, da bi z življenjem v svetu izpolnili svoje posvečenje Bogu, s tem da zaobljubijo evangeljske svete znotraj časnih družbenih struktur. Tako nekako postaja-

Foto: P. Belek

jo kvas modrosti in pričevalci milosti sredi kulturnega, gospodarskega in političnega življenja. S povezavo med svetom in posvečenjem, ki je njim lastna, želijo uvesti v družbo nove sile Kristusovega kraljestva z namenom od znotraj spremeniti svet z močjo blagrov. Na ta način sicer v polnosti pripadajo Bogu in so povsem predani v njegovi službi, njihovo delovanje v običajnih svetnih okoliščinah pa na pobudo Duha prinaša v časne zadeve nekaj evangeljske ljubezni. Tako svetne ustanove, vsaka po svoji lastni karizmi, pomagajo, da se utrjuje učinkovita navzočnost Cerkve v družbi» (PŽ, 10).

Tudi v Sloveniji že obstajajo svetne ustanove posvečenega življenja. Ena teh so don Boskove prostovoljke, ki so pridružene številni salezijanski družini. O tej ustanovi pa kaj več v prihodnji številki SV.

Vsem lep počitniški pozdrav z željo, da bi bili vsi mi tudi med počitnicami priče Jezusove ljubezni.

Ivan Turk, voditelj SMZ

JULIJ

Molimo, da bi bila novomašna slavlja tako pripravljena, da bi bila močno vabilo za nove duhovne poklice.

AVGUST

Molimo za vse člane posvečenega življenja, da bi ostali zvesti karizmi svojih ustanoviteljev.

SEPTEMBER

Molimo za člane svetnih ustanov, da bi bili kot posvečeni kristjani kvas v okolju, kjer živijo.

MOLITVENI NAMENI

Duccio di Boninsegna, Mati dobrega sveta

mati dobrega sveta *prosi za nas*

Marija, ki si znala prisluhnuti najvišji Modrosti
in si se ji pustila oblikovati,
ki si verjela v Božjo zvestobo
in nisi odstopila od dane besede,
prosi za nas, ki iščemo modrost po lastni presoji
in želimo biti sami sebi učitelji,
ki težko ali pa sploh ne verjamemo Božji zvestobi
in ki tako lahko odstopamo od dane besede.

Mati dobrega sveta, bodi naša vodnica,
svetuj nam v našem svetu tolikih možnosti,
izzivov, ponudb, pasti in nevarnosti.
Svetuj nam, ko tekamo od obveznosti do obveznosti,
ko hodimo po tej tržnici vsemogočega
in blodimo v labirintu, kjer pogosto ne vidimo izhoda.

Ti, ki si doumela Božjo zastonjsko,
za vsakogar izmed nas se darujočo ljubezen,
pomagaj nam, da bi jo dojeli tudi mi:
svetuj mladim, ki ne vidijo smisla svoje poti,
vodi tiste, ki se pripravljajo na skupno življenje,
svetuj staršem, ki jih skrbi prihodnost otrok,
opogumljaj vse, ki se v jeseni življenja čutijo same in zapuščene.

Mati dobrega sveta, svetuj vsem, ki krojijo usodo narodov,
odvrčaj jih od pohlepa in sebičnosti,
usmerjaj njihov um in srce,
da bodo vredni zaupanja in podpore svojih ljudi.

Mati dobrega sveta, prosi za nas!

s. Marija Žibert

Drevo spoznamo

Dragi mladi, med beatifikacijo Zefirina Namuncurája, v srcu Patagonije, sem mislil na vse vas. Z veselimi obrazi mladih iz Argentine, Čila, Urugvaja, Paragvaja in Brazilije, med barvami in pesmimi tistega nepozabnega dne sem gledal vaše obraze in poslušal vaše glasove. Skupaj z Zefirinom ste bili v mojih mislih in v mojem srcu tudi vi. Zdelo se mi je, da je valdoški oratorij razširil svoje meje čez ocean, da bi v enotno obzorje zajel vse mlade sveta. Velika množica različnih jezikov in kultur, ki jo vodi le en oče, don Bosko, in trije mladi svetniki: Dominik, Lavra in Zefirin. Kako veličasten pogled!

Drevo spoznamo po sadovih

V tistem kraju, Chimpayu, rojstni vasi bl. Zefirina, sem se zahvaljeval Bogu za te zrele sadove preventivnega sistema, vzgojne poti, ki vodi v svetost. Če drevo spoznamo po sadovih, pomeni, da je to drevo dobro in trdno. Zato se skupno zahvaljujemo Gospodu za veliki zaklad, ki nam ga je podaril v don Boskovi peda-

gogiki. Vezilo, ki sem ga za leto ponudil salezijanski družini in ki ga zdaj sam izročam tudi vam, naj bo iskreno povabilo, da bi cenili ta zaklad in obnovili prizadevanje za vzgojo: »Vzgojajmo z don Boskovim srcem za celovit razvoj življenja mladih, posebno še najbolj ubogih in zapostavljenih, pospešujoč njihove pravice.«

Zaklad obdarjenosti

Dragi mladi, v svojem življenju ste zelo obdarjeni. Imate predvsem družino, v kateri ste rasli in

bili deležni toplote ter pomoči svojih staršev. Čutili ste se zavarovane, spremljane in ljubljene. Zdaj imate prijatelje, s katerimi si izmenjujete izkušnje in prijateljstvo. Imate veliko priložnosti za dozorevanje, ki vam pomagajo zreti v prihodnost z neko gotovostjo. Imate tudi prednost, da poznate don Boska in njegovo bogato ponudbo krščanskega življenja

in mladinske svetosti. Vsi ti Božji darovi so zaklad, ki vam je zaupan. Zaklad, ki ga varujte, zaklad, ki ga okrepite, zaklad, ki ga obogatite z vzgojo.

Osebe v polnosti

No, to je vaša prva odgovornost. Vzemite si k srcu svoje življenje in postanite osebe v polnosti, da boste uresničili načrt, ki ga ima Bog z vami: biti njegovi ljubljene sinovi in hčere. To ni nedosegljiv cilj. Mladi kot Zefirin, Lavra in Dominik ga

izpričujejo. Še več, to se že uresničuje v vašem življenju.

Vi ponudite le svobodno in veselo pripravnost in s svojo zavzetostjo pokažite, pa bo nato Sveti Duh preoblikoval vaša srca in vaše življenje ter napravil iz vas novo ustvarjenino po Božji podobi.

Res je, da se v vašem življenju zrcalijo družbene in kulturne okoliščine, ki so lastne našemu času – kakor so se v Zefirinovem odražali problemi tistega časa. Na-

po sadovih

Vrhovni predstojnik Pascual Chavez tudi letos pošilja poslanico mladim iz salezijanskega mladinskega gibanja.

ravno je, da se vas njihovi učinki še posebno dotikajo. Z vseh strani prihajajo vabila, ki vam ponujajo življenjske vzorce, v katerih se kaže svoboda brez omejitev, ošabnost, premoč in uspeh za vsako ceno. Imejte pogum plavati proti toku! Tako je dejal papež mladim Italijanom v Loreto.

Presegati kulturo ravnodušnosti

V tem času, kot je naš, prepojenem z določenim nihilizmom, ki vabi k nekakšnemu prilagajanju in trpnemu prileganju danosti, vas čaka težka, a navdušujoča naloga: Ne kljubujte le, da bi bili pristni, marveč da bi pomagali svojim prijateljem ljubiti in okušati življenje, napolniti vsakdanjost z zavzetostjo in zastonjskim služenjem drugim. Vi morete prispevati, da bi premagali kulturo ravnodušnosti in smrti, s tem, da s svojim pričevanjem predlagate življenjski načrt, prežet s spoštovanjem drugega, služenjem in solidarnostjo, veseljem do življenja in pozitivnim gledanjem na ljudi. Vse to je skupek tistih vrednot, ki so tako drage don Boskovi pedagogiki in duhovnosti.

Novo celice

Danes je bolj kot kdaj prej potrebno spet dati novo družbeno kakovost vzgoji. V vsakdanjosti

vašega družinskega življenja, na delu in na univerzi, v družbenih odnosih prijateljstva in sobivanja je potrebno ustvarjati oblike alternativnega življenja: ustvarjati nove celice, ki postopoma morejo skoraj »nalezljivo« preoblikovati družbeno tkivo. Ali ni čudovito, dragi mladi, biti pospeševalec novega življenja, ki se osredinja na odprtosti srca vsem ljudem, na brezpogojnem spoštovanju njihovega dostojanstva, na zastonjskem in velikodušnem služenju, na viziji življenja kot daru, ki ga posredujemo in branimo? To so Božje sanje. In mi lahko sodelujemo pri njihovem uresničevanju.

Solidarno upanje

Glejte, dragi mladi, to je pot, kako živeti v upanju. V upanju, ki je solidarno in soodgovorno do drugih, ki se z vsemi močmi zavzema v sedanjosti, ne da bi ostalo ujeto v njej; ki se zaveda, da ni mogoče storiti nobenega koraka brez križa in ga zato sprejema z veseljem in širokosrčnostjo: »Trpeti z drugimi, za druge; trpeti zaradi resnice in pravice; trpeti iz ljubezni in zato, da bi postali zares ljubeči – to so temeljne prvine človečnosti; odprava teh prvin bi uničila človeka samega,« pravi papež Benedikt XVI. (Rešeni v upanju 39).

Zato kljubujte, dragi mladi, skušnjavi površnosti in sebičnosti; ne dajte se prevarati neki prihodnosti praznih obljub. Pomlad vašega življenja ne sme ostati zamrznjena v ledeni duši.

Z don Boskovim srcem

V sporočilu, ki vam ga pošiljam z vezilom, vas spodbujam, da sprejmete to nalogo z don Boskovim srcem in zavzetostjo. Don Boskova ljubezen do mladih je polna uresničenih in ustreznih dejanj. Zanimal se je za vse njihovo življenje. Sposoben je bil spoznati najbolj nujne potrebe in doumeti najbolj skrite. V njem je bilo vse, spoznanje, srce, volja, fizične moči, vse bitje, usmerjeno v blagor mladih. Z isto ljubeznijo je pospeševal njihovo celostno rast in sočasno je želel njihovo večno zveličanje. Ste se kdaj vprašali, zakaj imajo mladi vsega sveta tako radi don Boska? Razumeli so, da je hotel razdati vse, do poslednjega diha svojega življenja, za njihovo dobro in za njihovo srečo. Ta ljubezen mladih od nekdaj in danes, lahko vam zagotavljam, je njihov odgovor na ljubezen brez meja tega čudovitega očeta in učitelja. ●

bl. Filip Rinaldi

Filip je bil osmi izmed devetih otrok Krištofa in Antonije Rinaldi iz italijanske vasice Lu Monferrato. Ko je leta 1866 dopolnil deset let, je v njegovo življenje vstopilo don Boskovo ime. Nedaleč v vasi Mirabello je ta turinski duhovnik odprl malo semenišče. Oče Krištof je Filipa odpeljal tja.

Don Bosko je dvakrat prišel iz Turina in je dolgo govoril s Filipom. Postala sta prijatelja. Toda spomladi je bil Filip utrujen od učenja. Začelo ga je tudi boleti levo oko. Nekega dne, ko je bil posebno napet in se je nameraval vrniti domov, ga je neki nevljuden vzgojitelj grobo žalil. Mera je bila prepolna. Šel je k ravnatelju in mu povedal, da hoče domov. Ni bila prazna muhavost. Oče Krištof je prišel ponj.

Don Boskova pisma

Ko je don Bosko tretjič prispel v Mirabello in tam ni več našel Filipa, je bil žalosten. Napisal mu je pismo, v katerem ga je prosil, naj še enkrat dobro premisli. Filip je v naslednjih letih prejel od

don Boska še več pisem in v vsakem je bilo povabilo, naj se vrne. Toda Filip se je čutil daleč.

Ko je dopolnil 20 let, so starši nekega dobrega dekleta prišli k očetu Krištofu, da bi se pogovorili o poroki. Toda iz Turina je prišel don Bosko, odločen, da Filipa odpelje s seboj.

Bil je dolg, odločen pogovor. »Počasi me je pridobil,« je kasneje zapisal don Rinaldi. »Starši so mi pustili svobodo, moja odločitev pa se je nagnila k don Bosku.«

26-leten je bil posvečen v duhovnika.

Duhovna oporoka

Januar 1888. Don Bosko je ugašal. Filip ga je šel obiskat. Rad bi se pri njem spovedal, pa ga je našel tako slabotnega, da bi se temu skoraj odpovedal. Vseeno se je spovedal. Don Bosko mu je ob koncu dejal samo eno besedo: »Premišljevanje.« »Ta beseda je name napravila velik vtis,« je dejal kasneje. »Bila mi je kot odkritje pomembnosti, ki jo je don Bosko pripisoval premišljevanju, meditaciji.«

Dvanajst let v Španiji

Don Rua, don Boskov naslednik v vodstvu salezijanske družbe, je nekega dne leta 1889 poklical k sebi Rinaldija in mu preprosto dejal: »Pošiljam te v Sarrià, v

Španijo. Moral boš urediti dokaj občutljive stvari.«

Salezijanska šola v Sarrià v Barceloni je zašla v krizo. V Sarrià je Rinaldi našel razmere, ki človeku krajšajo spanje. Salezijanec je bilo malo, bili so obupani, med fanti je vladala nedisciplinarnost in nedelavnost. V treh letih je zavod v Sarrià spet postavil na noge in ljudje so spoznali, iz kakšnega testa je ta močni piemontski duhovnik.

Potrpežljiv predstojnik

Don Rua ga je nato imenoval za inšpektorja vseh salezijanskih zavodov v Španiji in na Portugalskem. V beležko si je zaznamoval kratek program: »Bom oče. Izogibal se bom ostrih nastopov. Kadar bo kdo prišel na pogovor k meni, ne bom nikoli pokazal, da sem utrujen ali da nimam časa.« In to niso ostale samo besede. Nekaj let pozneje pa je prevzel službo vrhovnega prefekta. Zapustiti Španijo je bila zanj velika žrtev.

2000 salezijancev v vojaški uniformi

Leto 1914. Prva svetovna vojna je zajela Evropo. V tem velikem smrtnem boju narodov je tudi salezijanska družba doživljala svojo preizkušnjo. Skoraj dva tisoč salezijancev iz raznih evropskih narodov je bilo poklicanih v vojsko, morali so obleči vojaško uniformo in se v nasprotnih obrambnih jarkih bojevati drug proti drugemu. Mnogo salezijanskih zavodov je bilo zaseženih in spremenjenih v vojašnice, vojaške bolnišnice ter zasilna stanovanja za begunce in sirote.

Ustanovitelj don Boskovič prostovoljk

Na don Rinaldija je pritiskala skrb za materialne potrebe salezijancev vojakov. In vendar je v tistih težkih časih od leta 1914 do 1918 obudil v življenje dve ustanovi, ki sta se pozneje izredno razvili: Mednarodno zvezo nekdanjih gojencev in nekdanjih gojenk ter svetno redovno združenje, pozneje imenovano don Boskove prostovoljke.

»Četrty« don Bosko

24. aprila 1922 se je v Valdoccu sešel vrhovni zbor, da bi izvolili novega vrhovnega predstojnika. Ob devetih je don Rinaldi stopil iz svoje pisarne v ponošenem talarju in s suktnjo okoli ramen, ki ji je manjkalo en velik gumb. V žepu je imel listek, ki naj bi ga prebral na zboru: »Prosim, da izvolite mladega prefekta. Ta služba zahteva veliko razgibanost in veliko dela. Ko je človek star, je težko vzdrževati vso od-

govornost ... V vrhovni kapitelj morajo stopiti mladi.«

Vrhovni zbor pa mu ni dal časa, da bi prebral tisti listek: izvolili so ga za novega vrhovnega predstojnika že pri prvem glasovanju. Po dolgem ploskanju je don Rinaldi zmeden vstal in rekel: »Le kaj ste storili? ... Ta izvolitev je zmeda zame in za vas. Vzbuja mi misel, da Gospod hoče poniževati druž-

Manjkal mu je samo don Boskov glas.

bo ali da Marija hoče pokazati, da je ona sama tista, ki deluje med nami. Zagotavljam vam, da je to zame velika žrtev. Molite, da ne bom pokvaril, kar so ustvarili don Bosko in njegovi nasledniki ...« Toda eden izmed starejših salezijancev, ki je dolga leta živel v vsej domačnosti z don Boskom, je dejal: »Manjka mu samo don Boskov glas. Vse drugo ima.« V Filipu Rinaldiju so salezijanci od tistega dne dalje imeli svojega »četrtega don Boska«.

Misijonska zavzetost

Že v prvih mesecih službe vrhovnega predstojnika je don Rinaldi v družbi zelo poživil delo za misijone. Število aspirantov za misijone se je tako povečalo, da so v nekaj letih odprli še devet novih misijonskih zavodov. V devetih letih njegove službe kot vrhovnega predstojnika je odšlo v misijone 1868 salezijancev in 613 hčera Marije Pomočnice. Za povezovanje salezijancev sta že don Rua in don Albera hodila na dolga potovanja. Don Rinal-

di je, kljub temu da ga je vsako potovanje izredno utrudilo, razumel, da mora slediti njenemu zgledu, in se je temu prilagodil. Leta 1926 je obiskal salezijanske zavode v Sloveniji in na Hrvaškem: Rakovnik, Zagreb, Radna in Veržej. Rakovniku je prispeval precejšnjo vsoto, da bi lahko nadaljevali in končali zidavo cerkve Marije Pomočnice. Leta 1928 je

bila na Rakovniku odprta štiri-letna bogoslovna šola, kjer so se šolali slovenski, hrvaški, češki in slovaški bogoslovci. Leta 1929 je ustanovil zavod Martinišče v Murski Soboti, kjer je bil konvikt za dijake soboške gimnazije.

Dvakratno povečana družba

2. junija 1929 je don Rinaldi doživel najlepši dan: papež Pij XI. je don Boska razglasil za blaženega. Napori in starost (73 let) so ga v tem letu vznemirljivo zdelali. Moral je nehati potovati. Dolge ure je prebil v molitvi. Salezijanska družba, ki jo je prejel iz rok don Pavla Albere, je štela 4788 salezijancev, ki so delovali v 404 zavodih. Sedaj, po devetih letih, ko se je bal, da bo »pokvaril« tisto, kar je ustvaril don Bosko, je družba štela 8836 salezijancev, ki so delali v več kot tisoč ustanovah, raztresenih po svetu. 29. aprila 1990 je papež Janez Pavel II. ob don Boskovo in don Ruovo podobo povzdignil še ponižno podobo Filipa Rinaldija in ga razglasil za blaženega. |

Utrip misijona v Burundiju

Iz afriškega Burundija se nam oglašča misijonar Gusti Horvat in nam v teh vrsticah predstavlja delo in življenje na svojem misijonu.

Burundi se nahaja v osrčju Afrike, dve stopinji južno od ekvatorja, in sicer med dvema velikima državama: na vzhodu je Tanzanija, na zahodu Kongo (bivši Zair), s katerim meji tudi na jezeru Tanganjika. Na severu meji na Ruando. Burundi je zelo hribovit, z mnogimi višinskimi planotami; najnižja je tu ob jezeru Tanganjika, kjer je sedaj moje misijonsko področje, na nadmorski višini okrog 760 m. Hude vročine hladi pogost veter, ki vleče z jezera Tanganjika. Na severovzhodu tega jezera leži glavno mesto Bujumbura s 400 tisoč prebivalci. To je pravo afriško mesto: umazanija, ceste so polne jam in ob deževju je vse zamašeno, da voda teče povsod, asfalta ne popravljajo ... Burundi meri slabih 28 tisoč km² in ima več kot 7 milijonov prebivalcev; je zelo gosto naseljena dežela, še zlasti, če jo primerjamo s Slovenijo.

Tu, kjer sem zdaj, so salezijanci pred desetimi leti kupili teren in začeli z delom. Prej tu sploh ni bilo hiš, zdaj pa je tu občina, ambulanta, osnovna in srednja šola in veliko predmestje, ki pa še ni povsem povezano z glavnim mestom. Mednarodno letališče je od nas oddaljeno le dva kilome-

tra. Sam kraj se imenuje Kijange, vendar se vse upravno središče imenuje po bližnjem kraju Bute-rere. Tam je tudi župnija, ne salezijanska, mi le pomagamo na eni podružnici, kjer imamo dve nedeljski maši. Ena nedeljska maša je v naši veliki dvorani, kjer je sicer tudi vsak dan maša.

Šole, delavnice

Naša ustanova je zavarovana z zidom, drugače bi se vedno spopadali z ljudmi in živino, kajti vsi bi radi prav tu obdelovali in pasli. Povsod gradijo nove šole, tako kot naš g. Danilo Lisjak v Rukago, kjer sem deloval lani do jeseni. Pri nas delujejo tehnične in obrtne šole, številne obrtne delavnice. Mnogi, ki se tu izučijo obrti, ostanejo v naših mizarskih, zidarskih, varilskih in električnih delavnicah. Načrtujemo še avtomehanične in druge delavnice. Deluje tudi šola za informatiko, v kateri se tudi jaz sedaj lahko učim delati z računalnikom in po internetu dobim novice iz domovine. Tu je tudi dostop do interneta za fante z ulice. Nekateri so že več let tu in obiskujejo naše obrtne šole, drugi so v sosednji osnovni in srednji šoli. Ti fantje imajo pri nas vso oskrbo: šolo, hrano in stanovanje. Pri nas so z

veseljem; sicer lahko gredo, kadar hočejo, toda takih nazaj več ne sprejemamo. Zato je malo takih, ki nas zapustijo.

Oratorij

V popoldanskem času je vsakdanji oratorij: to so mladi, ki prihajajo k nam igrat nogomet, košarko, se zabavat kot muzikantje, saj imamo elektriko, ki je ta predmestja nimajo. Potem so tu plesalci in plesalke, ki vadijo vse mogoče plesе, saj pogosto nastopajo. Imamo zelo dobro ekipo bobnarjev in tudi akrobatov. Razen akrobatov so vse druge ekipe pod mojim nadzorom. Imam kar tri ekipe nogometišev, ki vsak dan trenirajo ali igrajo z drugimi, tudi po osem ekip na naših igriščih. Nihče ne igra po vsem igrišču, ampak si ga razdelijo. Tako

KEREČEV SKLAD

V »KEREČEV SKLAD« za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške v pripravi postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 5. maja do 22. junija 2008 darovali:

Arnuš M., Boršič L., Brezavšček R., Fučka A., Gomboši C., Hladnik C., Hrastnik J., Janežič A., Jenko J., Jesih T., Koloini K., Kovačič J., Kužnar T., Mušič Z., Ovca R., Petrič F., Podržaj A., Povše T., Prijatelj F., Pucko I., Samsa L., Slak M., Strniša A., Škrabec J., Štuhec F., Žagar Č. in nekateri neimenovani dobrotniki. **BOG POVRNI!**

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJSKE MISIJONARJE

so vsi zadovoljni, da lahko v miru igrajo. Zaenkrat je dovolj to, da sem med njimi, da je vse v redu in v miru.

Praznovanje

Marijo Pomočnico smo praznovali v soboto 31. maja. To je bil dan zahvale za vse, ki so letos zaključili šolanje. Zato smo obe praznovanji kar združili. Vsako soboto je po vsej državi zjutraj skupno delo za vse, zato je bila maša ob 11. uri, po maši pa program, v katerem se je vsaka skupina predstavila z govorom in s praktičnim delom. Naš oratorij se je predstavil z burundijskim plesom deklet, muzikantje pa z moderno glasbo in plesom. To je mlade dvignilo na noge, še posebej, ko so bobnarji začeli s 15-minutnim bobnanjem. Bobni so burundijsko narodno glasbilo; vsakega gosta, ki pride na letališče, pozdravijo z bobni.

Naše bobnarje mnogi najamejo za poroke, da ustvarijo primerno razpoloženje.

Program je trajal uro in pol, nakar je sledila pogostitev. S kosilom smo postregli več kot petsto udeležencem, med katere niso bili všteti vsi, ki so vsak dan pri nas na hrani. Obiskovalci oratorija in ministranti naj bi prispevali 500 burundijskih frankov, kar je 0,4 evra. Oratorijancev je bilo 185; mnogim sem kaj primaknil ali pa jim plačal vse. Vsi so bili zadovoljni; nekateri kar niso hoteli oditi domov.

Župnijsko delo

Tukaj delujemo štirje salezijanci: Brazilec je ravnatelj celotne ustanove, en Burundijec je ekonom, drugi je ravnatelj šole. Jaz ob nedeljah hodim maševat na tri podružnice naše župnije Kinama: prva se imenuje Maramvja, z ogromno dvorano, kjer

imamo dve maši vsako nedeljo. Druga je še pet kilometrov naprej proti severu, vse po ravnini, Kirekura; cerkev ni velika, je iz blata, pokrita s šotorskim prozornim platnom, da je precej svetlo in da dež ne pride notri, gor pa je nametana še trava, da veter ne bi vse skupaj dvignil. Ko sem prvič maševal v tej cerkvi, je zelo pihalo z močnim dežjem; kar bal sem se, da bi veter vse skupaj odnesel. Tretja podružnica je pet kilometrov od Maramvje proti vzhodu in tudi vse po ravnini. Cerkev je enaka kot v Kirekura. Na tistem področju so bili nekdanj uporniki, zato mi mnogi rečejo, da sem župnik upornikov. Pravijo mi tudi, da sem župnik župnije brez meja, kar pa je danes povsod moderno.

Lepo pozdravljam in se zahvaljujem za vso pomoč, ki jo namenjate za naše misijonsko prizadevanje.

Gusti Horvat

GLASBENA ŠOLA RAKOVNIK

Kdorkoli se ukvarja z otroki in mladimi, ve, kako pomembna sta petje in glasba. To je vedel tudi sv. Janez Bosko in glasbo postavil v središče svojega vzgojnega delovanja. Za njim so tudi njegovi duhovni sinovi vedno in povsod, tudi na Slovenskem, glasbi in petju namenjali zelo veliko pozornosti.

Don Bosko si pravzaprav ni znal predstavljati vzgoje mladih brez dobre glasbe. Dejal je: »Oratorij brez glasbe je kot človek brez duše«. Ali pa: »Z glasbo hočem iz oratorija odgnati monotonijo sivih dni, ki tako slabo vplivajo na mladega človeka«. Ko govori o svojem vzgojnem sistemu, pravi: »Telovadba, glasba, deklamacije, gledališče in sprehodi so najuspešnejša sredstva, da dosežemo disciplino, in prispevajo

k nramnosti in zdravju ... Glasba je mogočno sredstvo za vztrajnost v dobrem.« Don Bosko je velikokrat govoril tudi o svojih sanjah, pri tem pa mnogokrat uporabil za opis videnja oz. za opis nebes prečudovito petje in glasbo. Tudi sam je bil nadarjen za glasbo, igral je klavir, gosli in orgle. Ohranjenih je celo nekaj njegovih kompozicij. Hkrati pa se je bal neprave uporabe glasbe. Osebna izkušnja in dolgoletno vzgojno delo ga je prepričalo, da prava glasba pomeni dvig in očiščenje človekovih slabih nagnjenj. Don Bosko je začel tudi z glasbenim izobraževanjem, kjer so se njegovi fantje učili gregorijanskega petja, pozneje pa tudi raznih inštrumentov. Podpiral je fante in salezijance, ki so imeli darove za glasbeno ustvarjanje. Ko je začel pošiljati misijonarje, je skrbel, da je bil v vsaki skupini vsaj kakšen dober glasbenik.

Glasba na Rakovniku

Komaj so se salezijanci dodobra naselili na Slovenskem (1901), že je postala glasba eden najbolj prepoznavnih elementov življenja na Rakovniku. Razna slavja je popestrilo igranje salezijanske godbe, tamburaških skupin in prepevanje mladih fantov. Rakovniška godba (v njej je bilo tudi do 60 članov) je zlasti po 1. svetovni vojni postala dobrodošel gost na številnih cerkvenih in posvetnih prireditvah, sodelovala je tudi na 2. evharestičnem kongresu za Jugoslavijo v Ljubljani konec junija 1935.

Leta 1936 je bila na Rakovniku ustanovljena glasbena šola kot podružnica Glasbene Matice v Ljubljani. Ob tej priliki je pisal glasbeni izvedenec g. Vilko Ukmar v Slovincu 11. junija 1937: »Kot zelo smiselno in uvidevno je treba podčrtati dejstvo, da je vodstvo zavoda na Rakovniku ustanovilo za svoje gojence samostojno glasbeno šolo kot podružnico ljubljanske Glasbene Matice. S tem ... si je pridobilo pomembne umetnike našega kraja za glasbeno vzgojo svoje mladine. Da pa si je vodstvo tako ugodno oskrbelo glasbeni pouk, pa kaže tudi, da se zelo zrelo zaveda pomena, ki ga ima glasbena umetnost v človekovem življenju, saj prehaja ta umetnost v človeka res najbolj neposredno, zato najgloblje in najbolj pretresa njegovo duševnost« (prim. Bogdan Kolar, Salezijanci – sto let na Slovenskem, 1901–2001, str. 295, Ljubljana 2001).

Glasbena šola Rakovnik

Glasba ima neverjetno moč. Tega so se zavedali že v starih kulturah in tega se zavedamo danes. Zvesti dolgoletni tradiciji so se rakovniški salezijanci odločili nadaljevati z bogato glasbeno zgodovino Rakovnika. Tako je Salezijanski inšpektorat ustanovil zasebno Glasbeno šolo Rakovnik, ki je začela delovati 2. novembra 1998 – in sicer kot ena od organizacijskih enot Zavoda Salesianum. V letu 2008 torej obhajamo 10-letnico

Glasba naj bo v službi vzgoje.

Sv. Janez Bosko

Foto: M. Lamovšek

njenega delovanja. Prvo leto je bilo v vpisanih 53 učencev. Julija 2002 je Ministrstvo za šolstvo in šport program Glasbene šole Rakovnik vpisalo v razvid izvajalcev javno veljavnih programov vzgoje in izobraževanja.

V programu glasbene šole delujejo naslednji oddelki: petje in instrumenti s tipkami, godala, pihala in trobila, kitara, glasbena teorija, glasbena pripravnica in predšolska glasbena vzgoja. Delovanje GŠ Rakovnik je usmerjeno v skupno oz. skupinsko muziciranje. Zato si prizadevamo, da bi bil vsak učenec vključen vsaj še v eno skupinsko dejavnost: ansambel, komorna skupina ali kakšen drug (tudi zborovski) sestav. Svoje znanje pa lahko poleg rednih šolskih in razrednih nastopov podarijo številnim obiskovalcem tudi na javnih koncertih: (npr. adventno-božični, pustni, pomladni, zaključni ...). S svojim igranjem so učenci in učitelji glasbene šole popestrili že marsikatero prirediteljev na Rakovniku (srečanje otroških pevskih zborov, Črno jezero ...) pogosto pa tudi sodelovali pri prazničnih mašah.

Novi prostori za Glasbeno šolo Rakovnik

Zadnja leta obiskuje Glasbeno šolo Rakovnik okrog 170 učencev. Že skoraj deset let pa ta šola deluje v začasnih in zasilno urejenih prostorih, ki jih je

Darove za prenovo prostorov za glasbeno šolo Rakovnik lahko nakažete na TRR, po poštni nakaznici, v vrednostnem pismu ali osebno na Rakovnik.

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana**

TRR SI56 2420 0900 4141 717

sklic 00 06; namen nakazila: RAK

pred tem več desetletij po vojni uporabljala tovarna Angora za svoje mehanične delavnice. Skrajni čas je že, da za namene šole uredimo bolj primerne prostore. V ta namen bomo povsem prenovili nekdanje rakovniško župnišče, ki pa je zaradi dotrajnosti potrebno temeljite prenove. Dogovorili smo se z arhitekti (pripravljajo načrte), pridobili smo potrebna dovoljenja in v šolskem letu 2008–2009 bi radi omenjene prostore nekdanjega župnišča temeljito prenovili za namene delovanje glasbene šole. Spoštovani bralci Vestnika! Mnogi med vami ste nam priskočili na pomoč pri obnovi stavbe ob cerkvi – ki smo jo pred tremi leti uspešno dokončali in sedaj zares služi svojemu namenu: predvsem za namene mladinskega centra, župnišča, razna inšpektorialna srečanja ipd. Ker gre za dobrobit mladih, ki so prihodnost družbe in Cerkve, upamo prositi tudi tokrat – za prenovo prostorov glasbene šole. Za vsak vaš dar smo vam že vnaprej iskreno hvaležni. Obljubljamo reden spomin v molitvi – zlasti vsako soboto ob sedmih zjutraj pri sveti maši – in kličemo na vas obilo Božjega blagoslova.

Janez POTOČNIK

ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

Za obnovo Rakovnika ste od 5. maja do 22. junija 2008 darovali:

Adamič S., Ambrožič M., Andolšek M., Bečaj D., Car M., Cimerman A., Demšar F., Dolenc A., Dolinšek A., Dmovšek Z., Grebenc M., Grobelnik Krč M., Hrastnik J., Ivkovič L., Jager M., Janc J., Janežič A., Javornik M., Jenko M., Judnič Z., Kavčnikovi, Kiselak M., Koloini R., Kordiš A., Kumrovi, Kuralt T., Levstek M., Loredan I., Lukan M., Malovrh F., Maver M., Mavričevi, Mejaš M., Mlakar T., Mlinar M., Moškon M., Mušič Z., Nahtigal V., Ogrin F.I., Perhaj Š., Petrič F., Pevec L., Podržaj A., Poznič J., Prek F., Prelog T., Prhavic J.M., Rakuša S., Rigler A., Roblek H.J., Rogan T.J., Skelovi, Slak M., Ščap M., Tacer S., Trček J., Urbanija L., Urbas M., Vintar J., Zalokar T., Zorko T., Žabnikar F., Žukovec J., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanci, Rakovniška 6

1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717

sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

Foto: M. Lamovšek

Oblačilce (škapulir) sv. Dominika Savia

V zadnjem času mnogi starši vprašujejo po oblačilcu (škapulirju) sv. Dominika Savia, zato tu ponovno objavljamo o tem znamenju Božje pomoči v naših stiskah.

Sv. Dominik Savio (1842–1857, goduje 6. maja) iz vasice blizu Torina v severni Italiji je bil don Boskov gojenec. Bil je goreč apostol vesele svetosti, vzor prave pobožnosti, čistosti, natančnega izpolnjevanja vsakdanjih dolžnosti ter globoko doživetega češčenja evharistije in Marije Brezmadežne. Do smrti je bil zvest sklepu »Rajši umreti kot grešiti«, ki ga je napravil na dan prvega obhajila v sedmem letu starosti.

Dominik Savio pomaga

Nekega dne je Dominik prosil don Boska, da bi šel domov na obisk, ker da je mama zelo bolna (tega ni izvedel ne po pošti ne od ljudi). Njegova mama je res doživljala hude bolečine ob pričakovanju otroka. Dominik je doma objel mamo, jo poljubil in potem zelo hitro odšel. Mami so naenkrat ponehale bolečine. Kasneje so na njenem vratu odkrili zelen trak s svetinjico (Marijin škapulir). Čez nekaj ur je srečno rodila deklico Terezijo; v krstni knjigi je prav Dominik zapisan za njenega botra.

Škapulir ni čudodelni obesek

V spomin na tisti čudodelni trak, ki je pomagal Dominiku, da je rešil svojo mater, in da bi spodbu-

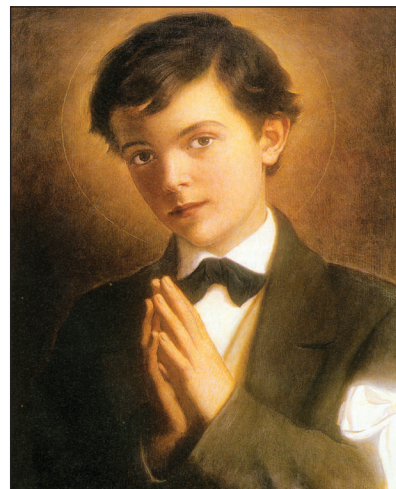
jali vero v Božjo pomoč, tudi na Dominikovo priprošnjo, vrhovno vodstvo salezijanske družbe daje na voljo materam in drugim, ki se za to zanimajo, umetniško izdelano "oblačilce" (škapulir) Dominika Savia.

Oblačilce (škapulir) sv. Dominika Savia ni čudodelni obesek, ampak je zunanji izraz vere in vdanosti v Božjo voljo osebe, ki ga nosi. Je zunanji izraz notranje odločenosti osebe, da svoje življenje zavestno uravnava po zahtevah evangelija. Jezus v evangeliju zagotavlja: »*Kar koli boste prosili v mojem imenu, bom storil*« (Jn 14,13). Kristjani verujemo tudi v občestvo svetnikov, zato svoje prošnje usmerjamo k Bogu tudi prek njih, ki že »*uživajo slavo, ko jasno gledajo samega troedinega Boga, kakršen je*« (KKC 954).

Prav v tej veri moremo – tudi na priprošnjo sv. Dominika Savia, ki ga je Cerkev razglasila za svetnika – prositi Boga, naj nam podeli darove in milosti v naših stiskah in potrebah, če je to skladno z njegovo voljo.

Kako do oblačilca?

Oblačilce (škapulir) sv. Dominika Savia ni in nikakor ne sme postati predmet prodaje. Lahko ga podarite naprej (skupaj s spremljajočo knjižico) ali pa ga vrnete salezijancem na Rakovnik, kjer ga bodo mogli dobiti tisti, ki bodo zanj prosili. Prostovoljni darovi za salezijansko poslanstvo pa so lahko eden od konkretnih zuna-

Sv. Dominik Savio velja za zavetnika ministrantov, mladih, dečkov-pevcev, pa tudi žena oz. mater, ki imajo težave v času nosečnosti, imajo bolne majhne otroke oz. ne morejo imeti otrok.

njih izrazov hvaležnosti Bogu za uslišane prošnje na priprošnjo sv. Dominika Savia.

Naj se glas o Božjih delih širi!

Lepo ste tudi povabljeni, da o uslišanih prošnjah in prejetih milostih zapišete pričevanje, da bi se, po objavi v Salezijanskem vestniku, tudi mnogi drugi prepričali o mogočni priprošnji sv. Dominika Savia. Tudi o drugih uslišanjih na priprošnjo Marije Pomočnice in salezijanskih svetnikov lahko zapišete kratko pričevanje, ki jih bomo – ob spoštovanju vaše zasebnosti – začeli objavljati prihodnje leto v posebni rubriki v Salezijanskem vestniku.

Oblačilce (škapulir) Dominika Savia lahko dobite na Rakovniku; kontaktna oseba: Janez Potočnik janez.potocnik@salve.si gsm 041/ 215711.

priporoča JOŽE ZADRAVEC

Živeti z dobro knjigo!

Pol tisočletja živi v slovenskem zgodovinskem spominu ime Primoža Trubarja (1508–1586), očeta slovenskega knjižnega jezika. Zato letos »Trubarjevo leto«. »Katekizem« in »Abecednik«, prvi knjigi, napisani v slovenskem jeziku, sta lahko izšli v samozaložbi, tudi vse poznejše svoje slovenske tiske (vseh 26), kolikor je bilo treba, je Trubar doplačal sam. »Bog mi je iz posebne milosti zaradi Jezusa Kristusa naklonil znanje slovenskega jezika!« Prosil je Boga: naj se tudi jezik njegovega ljudstva piše in bere kakor jeziki drugih narodov, naj se Sveto pismo in druge dobre krščanske knjige prevedejo in natisnejo v slovenskem jeziku. Svoj življenjski, verski in kulturni projekt je začel in končal s knjigo: Katekizem z Abecednikom (1550) in obsežno Hišno postilo »najlepšo in najboljše slovensko protestantsko knjigo« (1586).

Otroci s Petrička / ukradeno otroštvo

Ivan Ott, MOHORJEVA družba, Celje

Nič domišljjskega ni v tem obsežnem avtobiografskem delu (422 strani), nič romaneskno ambicioznega (ustvarjati kakovostno besedno umetnost), vse je eno samo neskončno pričevanje grozljivega, strašnega, nepojmljivega, neutolažljivo bolečega. Kako je vse to mogoče? Ves pekel, ki so ga »zmagovalci« priklicali za tisoče nedolžnih žrtev, vse divjaštvo in prostaštvo, živalsko izživljanje nad ljudmi v stiski? Za grozodejstva, ki so ob koncu druge svetovne vojne razčlovečila množice slovenskih beguncev ter jih skupaj z njimi doživlja enajstletni Ivek v krvavem krogotoku od Ljubljane in Kranja skozi ljubeljski predor prek Drave do Vetrinjskega polja, od Dravograda prek Savinjskih Alp do Teharij in njegovih taborišč, je besedna zveza »krvavi križev pot« preblago poimenovanje. Partizani in nahujskani partizančki, ki so se globlje, kot si je to sploh mogoče predstavljati, izživljali nad nemočnim, nedolžnim ljudstvom, starci, ženami in otroki, razoroženimi, sestradanimi in izpitimi domobranskimi vojaki so v svojih dejanjih prej podobni razjarjeni zverini (ki grizejo, ubijajo, pretepajo, streljajo, mesarijo, ponižujejo, zasramujejo, pljujejo, zasmehujejo) kot živim bitjem – ljudem s srcem, umom in dušo.

Šestdeset zgodb

Dino Buzzati, prev. Miro Bajt, MOHORJEVA družba, Celje

Kratka proza Šestdeset zgodb (460 strani), ki jo mojstrsko oblikuje italijanski pisatelj – pesnik, pripovednik, romanopisec,

dramatik, časnikar (dnevnik Corriere della Sera), slikar, glasbenik (klavir, violina) – Dino Buzzati (1906-1972), obsega nekaj njegovih najbolj znanih pripovedi, v katerih nastopa galerija likov na različnih, pogosto neobičajnih dogajalnih ploskvah. Izbrane pripovedi odstirajo pisateljev smisel za nenavadno in skrivnostno; v vseh se pisatelj poigrava z neverjetnim, pravljničnim in domišljjskim ter ovija v skrivnost, igrivost ali tragičnost situacije, ki bi jih sicer mogli opredeliti za vsakdanje in predvidljive.

O dojenju / odgovori na pogosta vprašanja

Dr. Zlata Felc, MOHORJEVA družba, Celje

Razveseljivo metodično, strnjeno in razumljivo ter praktično življenjsko otroška zdravnica svetuje staršem pri izbiri najboljšega načina hranjenja – dojenja. V uvodu zdravnica o dojenju med drugim zapisuje: »Je naravno nadaljevanje dolgotrajnega procesa, ki se začne s spočetjem, nadaljuje z nosečnostjo in porodom, po rojstvu pa z dojenjem. Žensko mleko je ne le specifično za vrsto, temveč se dojenje razlikuje od vseh drugih načinov hranjenja. Dojenje mora biti prijetno za otroka in mater, da se okrepi čustvena vez med njima.«

Iran se prebuja

Širin Ebadi, prev. Veselka Šorli Puc, MOHORJEVA družba, Celje

Leta 2003 je simpatična iranska pravnica (pri triindvajsetih prva ženska, predsedujoča vrhovnemu sodišču v Iranu) in pisateljica Ebadijeva (r. 1947) prejela »Nobelovo nagrado za mir«. Pozneje se je kot odvetnica za lastno pisarno odločno zavzemala za najbolj nemočne, to je otroke, ženske in politične zapornike. Ves čas je bila nadzorovana, preganjana, zastraševana, tudi jetnica; ničkolikokrat so ji grozili s smrtjo. V prologu h knjigi pripoveduje, kako se je dnevno srečevala s človeško krutostjo, o poplavi umorov, ki jih je načrtovala vlada Islamske republike (ducati intelektualcev so bili zadavljeni na ulicah ali zabodeni na njihovih domovih), sklicujoč se na to, da so »ubijali v imenu Boga«, da so bila njihova ubijalska dejanja »verska dolžnost«. Knjiga je odkritje Vzhoda, njegove miselnosti, njegovih hotenj, omike, kulture, vere in politike ... »politika je umazana, zamotana igra tajnih kupcij in prikritih interesov, v kateri so navadni ljudje le kmetje na šahovnici.«

Jezus prihaja mimo

Jožefmarija Escriva, prev. G. Batagelj in M. Žumer, MOHORJEVA, Celje

»Sem duhovnik, ki ne govori o ničemer drugem kot o Bogu,« je rad ponavljal španski nabožni pisatelj Jožefmarija Escriva (1902–1975), ustanovitelj Duhovniške družbe sv. Križa, ki je neločljivo povezana z organizacijo Opus Dei (ob njegovi smrti je ta imela več kot 60.000 članov iz 80 držav). Pridiganje je bilo njegovo prvo in najljubše poslanstvo. »Govoriti o Bogu in voditi ljudi h Gospodu,« je bilo njegovo duhovniško geslo. Včasih je pridigal tudi deset ur na dan. Njegove pridige je prihajala poslušat duhovščina skoraj vseh španskih škofij. Škofje so ga vabili, on pa je z vlakom potoval po

deželi, srečen v zavesti, da izpolnjuje čudovito dolžnost govoriti o Bogu. Knjiga »Jezus prihaja mimo« je le izbor njegovih pridig s poglavitnimi temami Jezusove blagovesti.

Jožef in Kiko

Jeanne Perego, prev. Tadej Stegu,
MOHORJEVA družba, Celovec

Slikanica, ki otroke in odrasle prijazno nagovori, ima podnaslov: »Maček pripoveduje življenjsko zgodbo papeža Benedikta XVI.« Besedilno strnjeno pripoved o življenjski poti otroka Jožefa od zibelke do vzpona na papeški prestol spremljajo ilustracije (Donata Dal Molin Casagrande), ki upodabljajo pripovedovalca »mačka« v vsej njegovi ljubkosti in izpovednosti. Uvod v slikanico je napisal sam papežev osebni tajnik don Georg (po slovensko recimo kar gospod Jure),

ki zatrjuje: papež ima rad vse ljudi, posebno otroke, ima rad vse stvarstvo, tudi mačke in druge živali, ki jih je Bog ustvaril in ljudi velikokrat učijo modrosti. Maček Kiko na koncu poudari, da je resnično papeževo poslanstvo: »biti prijatelj vseh ljudi, prav kakor Jezus, ki nas je ljubil tako zelo, da je dal na križu svoje življenje za nas.« Pri tem pa pove tudi, da je to naposled poslanstvo vseh kristjanov, saj so si »izbrali Jezusa za najboljšega prijatelja.«

Od ajda do zlatoroga / Slovenska bajeslovna bitja

Monika Kropelj, MOHORJEVA družba /
Inštitut URBAN JARNIK, Celovec

Ali v času elektronskih medijev še lahko koga nagovorijo pripovedi o bajeslovnih bitjih: morska deklica riba Faronika, zlatorog, zeleni Jurij, volčji pastir, pehtra baba, zlata

baba, vedomec, vila, kresnik, škrti, palčki, volkodlak, vampir, rojenice, sojenice ...? Ali ni bajeslovje do konca preživelo? Res je tako, pa vendar človeška radovednost ne pozna meja. Slovenija, ki sicer sodi v prostor srednje Evrope, je uspela ohraniti nekaj prežitkov ljudskega bajeslovja; še vedno so mikavni pripovedovalci bajk in povedk. Bajeslovna bitja zasedajo v našem duhovnem izročilu določeno vlogo in pomen. Raziskovalka Kropeljeva v uvodni besedi k obsežni knjigi (365 strani) med drugim zapisuje: »S tem delom sem želela predstaviti celovito podobo slovenskega bajeslovja z vsemi liki, ki se v njem pojavljajo. S svojimi raziskavami sem posegla tudi na sosednja področja Slovenije, kjer so živeli oz. še živijo Slovenci in kjer je ohranjena slovenska beseda. Gradivo sem, če je bilo le mogoče, umestila tudi v širši evropski in delno neevropski mitološki koncept.«

ZALOŽBA SALVE

Portret slovenske matere

Dr. Marija Stanonik, Snopkova mama iz
Šentjošta

»Ko v Cerkvi na Slovenskem obhajamo Leto družine, je primerno, da poiščemo zglede za spodbudo tudi v preteklosti. Kaj je tedaj pomenila srečna družina? Na katerih vrednotah je slonela? Kako je preživljala in premagovala svoje krize? Kaj nam ti zgledi lahko povedo danes, ko smo doživeli in še doživljamo toliko družbenih sprememb, ko smo priče nekoč nepredstavljenega razvoja na skoraj vseh področjih človeškega delovanja.« Tako v predgovoru poseže v srčiko daljšega besedila nadškof mons. Alojz Uran. Osebnim spominom Snopkove mame (pisati jih je začela sedem let pred svojo smrtjo) sledi njena pisma, ki jih je naslavljala na svoje otroke in otroke svojih otrok. Bralec je v zadregi, ko v uvodu prebere izpoved matere z dvanajstimi otroki: »Eden njenih sinov je obupal nad življenjem. Ni šla na njegov pogreb in tudi v črno se ni oblekla: Ne priznavam ga za svojega sina, je dejala.«

Spomini sestre Lucije

Ur. p. Luis Kondor, prev. p. A. Ilc in dr.
M. Zupančič Weisskirchen

Preden se zalistamo v same Lucijine spomine, se vsaj na prvih 35 straneh seznanjamo s pojasnili, opombami, opredelitvami, literarno zvrstjo »spominov«, galerijo dokumentarnih fotografij ter raznimi predgovori. Vrste »štirje spomini«, za njimi pa trije dodatki (k drugi izdaji). Spomini zvesto prikazujejo portugalska izvorna besedila, kot jih je napisala s. Lucija, fatimska vidkinja, pokazati hočejo, kako junško sta oba, zdaj že blažena pastirčka Jacinta in Frančišek, odgovorila na prošnje preblažene Device Marije. »Sijaj in veličastna luč te knjige izvira iz čiste in globoke, občudovanja vredne in preproste duše vidkinje Lucije Jezusove,« je zapisano na začetku knjige. Poleg knjige je izšel tudi DVD video z naslovom »Fatima / fatimski pastirčki in njihovo sporočilo«, ki še bolj približa veliko dogajanje v Fatimi, kjer se je Marija prikazovala trem pastirčkom vsak 13. dan v mesecu.

Anžek in Hanžek

Jože Pacek, Čatež ob Savi

»Ministranti so vedno znani po svoji navihanosti. Njihove dogodivščine so dobile svoje mesto v dveh ministrantih, Anžku in Hanžku, ki poosebljata vse te junake, ki sem jih imel priložnost spoznati.« Tako piše župnik Pacek na začetni strani, preden postavi na pripovedno ploskev petintrideset prizorov ali dogodivščin in veri neprijazen čas. Pisec poskuša vse zaviti v prijetno šalo. Zakaj? »Danes je toliko tarnanja in črnogledosti. Ljudje potrebujejo branja, ob katerem se morejo nasmejati in vedro gledati na življenje. V knjigi tudi ne manjka zgodb, ki so bile odraz nekega do vere neprijaznega časa, ko je bilo potrebno zbrati pogum za pričevanje.«

PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana | 01 427 73 10 | info@salve.si | www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 | ob sobotah 8.00 - 13.00 ter ob romarskih shodih

NAŠI RAJNI †

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Bauman Marija, Janžev Vrh
 Bedek Neža, Boreča
 Benkovič Ivanka, Bogojina, *mati duh.*
 Drobnič Anica, Sodražica
 Duh Ana, Melinci, *mati redovnice*
 Gaberšek Ana, Kobarid
 Horvat Eufemija, Gančani
 Horvat Ivan, Beltinci
 Kos Anica, Lj. Ježica, *sal. sotrudnica*
 Lapanja Klotilda, Šebrelje
 Marinič Karel, Medvode
 Plemenitaš Marija, Bistrica ob Sotli
 Rešič Slava, Šempeter pri Gorici
 Sablar Ivan, Sv. Lenart v Sl. goricah
 Starc Magdalena, Doleja vas
 Šik Alojzija, Sv. Lenart v Sl. goricah
 Škafar Jožef, Melinci
 Zaman Ivanka, Ljubljana
 Žuraj Malka, Stična

ANICA KOS

1927–2008

»Nebeški Oče, blagoslovi po Mariji Pomočnici novo leto 2001, vse moje življenje. Blagoslovi vse naše domače, naše družine, našo mladino, vse naše duhovnike, redovnike, redovnice, predvsem pa salezijance in sestre hčere Marije Pomočnice. Dobri Bog, neizmerna hvala za dragoceni dar svete maše in za vsak trenutek življenja, ki mi ga podarjaš!« Tako je zapisala rajna gospa Anica ob novem letu 2001. Vedno je na vse klicala Božji blagoslov.

To zelo lepo spričuje njeno dobroto in plemenitost: storiti vsakemu kaj dobrega, če ne z drugim, pa vsaj z molitvenim spominom. Posebej so ji bili blizu salezijanci in sestre hčere Marije Pomočnice, saj je bila zelo zavzeto včlanjena v salezijansko družino: bila je vključena v zvezo salezijanskih sotrudnikov, članica Združenja Marije Pomočnice in molilka za duhovne poklice. Zares je bila blagovan človek.

Rajna se je rodila na Cirkniku v župniji Šentrupert na Dolenjskem v družini enajstih otrok. Velik del svojega življenja je preživela v Ljubljani, kjer je tudi umrla

za posledicami nesreče, ko jo je avto zbil po cesti. To je bila njena zadnja velika daritev Gospodu, ki mu nikdar ničesar ni odrekla.

O svoji povezanosti z rakovniško Marijo Pomočnico pa naj sama spregovori po svojem zapisku. »Pogosto se oziram nazaj v otroška leta, ki jih ne morem pozabiti. Gospod, prevelika je tvoja ljubezen in milost do mene. Srečna sem, čeprav v letih, da lahko o tem govorim in pričam, da si me ljubil dosti prej kot jaz tebe.

Ko sem bila stara nekako tri leta, se je pri nas oglasila neka gospa, ki je zbirala darove za rakovniško cerkev. Rekla je, da bi radi zbrali denar, da bi postavili oltar samo iz darov nedolžnih otrok. V družini nas je bilo enajst otrok. Dobro se še spominjam, kako je mama začela jokati. Rekla je, da bi rada kaj dala, pa nima niti dinarja. Bili smo revni, živeli smo v velikem pomanjkanju. Tako mi je še danes skromnost v zadovoljstvo in sem hvaležna za vsako najmanjšo pozornost. Spominjam se tudi, da je v drugem koncu hiše živela teta, očetova sestra; bila je zelo dobra in sem jo imela rada. Gospo in mojo mamo je vprašala, za kaj gre. Takoj je šla in prinesla denar za vsa imena nas otrok.

Ne morem biti danes dovolj hvaležna Bogu in Mariji Pomočnici, ker lahko večkrat preberem napis na glavnem oltarju: Dar otrôk Mariji. Kadar sem pred njenim oltarjem, se počutim zelo srečna in prav iz srca vzkliknem: Hvala ti, Marija, za vse! Prosi za ves slovenski narod, da bo zopet postal ves tvoj. Hvaležna Anica.«

Tako smo v nebesih dobili zelo prizadevno molilko, ki bo naše prošnje lahko posredovala Bogu po Marijini priprošnji. Mi pa se je hvaležno spominjamo in ji iz srca želimo polnost nebeškega veselja pri Bogu, po katerem je tako zelo hrepenela.

Salezijanci in sestre HMP

IVANKA ZAMAN

1919–2008

Pokojna Ivanka je rada živela, zato je bila do konca vključena v vsakodnevno dogajanje svojih najdražjih, prijateljev

in župnije. Obenem pa je mislila tudi na večnost. Globoko je verjela, da je Jezusova daritev – sv. maša – edino, na kar se lahko zanese potem, ko bo prestopila prag večnosti. Takšna je bila Ivanka vse življenje: vsa na zemlji in hkrati vsa v Bogu. Preveval jo je življenjski realizem in obenem prepričanje, da je vse najlepše šele pred njo, v večnosti. Tudi Cerkev je dojemala v njeni dvojni razsežnosti. Najprej kot zemeljsko stvarnost, zato je tudi s svojimi rokami skrbela za lepoto skromne lesene cerkve svete družine v Mostah. Cerkev pa je bila zanjo tudi nebeška stvarnost, ki ji je osmišljala preizkušnje in ji dajala upanje za nadaljevanje poti.

Temelji trdne, pokončne in stanovitne vere so bili pokojni Ivanki postavljeni že v njeni družini, kjer je bilo 11 otrok. Doma je bila iz Besnice, v župniji Javor, nedaleč od Ljubljane. Starši so imeli mlin in žago. Kmalu po vojni se je poročila z Rudijem Zamanom. Naselila sta se v Zeleni jami. Polno sta se vključila v mlado župnijsko skupnost pri Sveti Družini. Oba sinova, Rudi in Ivan, sta bila ministranta, pozneje pa jedro župnijskega mladinskega občestva.

Ob službi in skrbi za družino pa je bila pokojna Ivanka več desetletij eden od stebrov župnijskega življenja. Bila je velika opora salezijanskim duhovnikom, ki so bili v Mostah župnijski upravitelji. To je bil čas delovanja dr. Jenka, Turšiča, Hribernika, Uršiča in škofijskega duhovnika Riharja. Nekaj o njeni ljubezni do župnije pove tudi podatek, da je bila okoli 25 let članica župnijskega pastoralnega sveta.

Ivanka Zamanova je bila žena konkretnih dejanj, zato je poprijela tam, kjer je bilo potrebno, pa naj si bo krašenje cerkve ali ribanje lesenih podov ali pomoč pri različnih slovesnostih. Zelo se je veselila začetka gradnje nove cerkve. Arhivske fotografije pričajo, da je bila navzoča pri mnogih opravilih. V posebno čast ji je bilo, da ji je župnik Janez Rihar v času rušenja lesene cerkve zaupal v varstvo veliki kip Matere Božje, ki je zasedel velik prostor v njenem stanovanju. Kip je hranila več kot 10 let, dokler niso bile dane možnosti za njegovo namestitev v novi cerkvi.

Tako kot je bila Ivanka vedno na voljo za pomoč v župniji, je bila blizu tudi

skupnosti slovenskih salezijancev, ki so v zelo težkih okoliščinah po 2. svetovni vojni vodili moščansko župnijo. Vzljubila je Marijo Pomočnico na Rakovniku, salezijanske svetnike Don Boska, Dominika Savia in druge. Zato je na mnoge načine podpirala salezijansko pastoralno delo, med drugim tudi tako, da je širila Salezijanski vestnik.

Rada je imela narodno nošo. Z njo je polepšala mnoge slovesnosti. Ko pa je prišla v leta, je svojo župnijo podpirala zlasti z molitvijo. Vsak dan je prihajala v cerkev in že pred sv. mašo molila rožni venec. Ob ustanovitvi Skupnosti sv. Jožefa leta 2002 je postala članica Skupnosti sv. Jožefa, združenja upokoencev naše župnije. Udeleževala se je rednih srečanj in romanj.

Ivanka v večnosti svoje ljubezni in skrbi za župnijo Svete Družine in skupnost slovenskih salezijancev ne bo odložila. Želimo si, da bi nam izprosila novih sodelavcev, ki bi tako velikodušno in nesebično kot ona nadaljevali njeno delo.

Milan Knep

Rešitev križanke SV 3/2008

	1. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	2. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	3. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	4. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	5. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	6. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	7. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	8. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	9. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	10. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	11. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	12. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	13. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	14. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	15. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	16. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	17. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	18. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	19. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	20. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	21. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	22. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	23. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	24. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	25. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	26. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	27. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	28. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	29. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	30. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	31. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	32. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	33. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	34. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	35. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	36. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	37. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	38. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	39. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	40. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	41. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	42. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	43. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	44. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	45. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	46. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	47. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	48. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	49. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	50. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	51. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	52. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	53. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	54. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	55. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	56. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	57. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	58. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	59. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	60. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	61. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	62. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	63. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	64. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	65. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	66. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	67. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	68. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	69. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	70. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	71. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	72. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	73. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	74. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	75. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	76. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	77. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	78. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	79. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	80. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	81. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	82. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	83. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	84. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	85. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	86. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	87. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	88. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	89. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	90. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	91. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	92. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	93. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	94. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	95. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	96. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	97. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	98. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	99. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE	100. KRIZANKA MARIJE POMOČNICE
--	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	--------------------------------------

Geslo tokratne križanke pošljite do 20. avgusta 2008

na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci.
- 2. nagrada:** knjiga J. Zdravca, Pod tvojim varstvom (ob 50-letnici župnije Rakovnik).
- 3. nagrada:** knjiga T. Bosca, Svetle zvezde salezijanske družine (Salve).
- 4. nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport ima dušo (Salve).
- 5. nagrada:** knjiga Življenjepisa Dominika Savia in Lavre Vicunje (Salve).

Foto: M. Lamovšek

V posnemanju Marijinega življenja

Letos smo se na romarskem shodu ob Mariji Pomočnici na Rakovniku zbrali predstavniki vseh krajevnih združenj Marije Pomočnice v Sloveniji. Tako se je naše združenje predstavilo širšemu vernemu občestvu. Romarje smo opozorili tudi na to obliko češčenja Marije Pomočnice. Med slovesnostjo smo v ZMP sprejeli nove člane, ki so se z veseljem odzvali Marijinemu klicu in bodo od sedaj ponosno z nami stopali za njo in oznanjali njeno ljubezen in dobroto.

Pobožnost do Marije Pomočnice pomeni posnemati njeno življenje, ki je bilo posvečeno ljubezni do Jezusa Kristusa in skrbi za sinove in hčere, ki ji jih je Jezus zaupal pod križem. Biti član ZMP pomeni, da z življenjem pokažemo praktičen in preprost način posvečenega življenja v apostolatu s širjenjem pobožnosti do Marije Pomočnice in s posnemanjem njenega svetega življenja.

Z veseljem smo sprejeli obljubo novih članov. Vsi, ki smo že člani, pa smo jo obnovili. Sedaj

prosimo Jezusa in Marijo, da nam pomagata pri našem poslanstvu. Naj nam bo vse, kar nas doleti, vir moči in upanja, vsako naše dobro delo pa vzpodbuda za še boljše. Naj vsak od nas poskuša živeti čim bolj krščansko življenje in ohrani zaupanje v Marijo, ki nam bo pomagala v vseh naših zadevah, kakor nam to kažeta sv. Marija Dominika Mazzarello in sv. Janez Bosko, ki nam pravi: "Da bo pobožnost do Marije prava in cerkvenostna, nas mora spodbujati k življenju vsakdana, nas zavezati k posnemanju njenih kreposti in tako okusiti sladke učinke njene dobrote in ljubezni."

Naj nas Marija Pomočnica vedno povezuje in osrečuje. Ob tej priložnosti naj povabim vse nas, da navdušimo še koga, ki se bo pridružil našemu združenju in s tem veliki salezijanski družini. Pokažimo, da hoja za Jezusom in Marijo ni breme, ampak veselje in radost, ki je prežeto s polno ljubezni in svetlobe.

Prisrčno pozdravljeni.

Daniel Djuran
predsednik narodnega sveta ZMP

				SESTAVILA M. N.	ČASTILEC, OBOŽEVALEC	BIKOBORC, KI BIKU ZADA SMRTNI SUNEK	MESTO V NEBRASKI	JAPONSKI INSTRUMENTALNI BAND	KDOR GOVORI EKAVŠČINO	JANA LAMPE	KLOP, PRŠICA (NAREČNO)	OTOK V JADRANSKEM MORJU	
				NEKDANJI PREBIVALCI NA OZEMLJU JORDANIJE									
				DIONIZIJEV DVORJAN (DAMOKLEJ)									
				TRAVA DRUGE KOŠNJE							KOLAR TONE		
	JAMICA, VDOLBINA							VKLIK NA BIKOBORBAH					
										DALMATINSKO ŽENSKO IME	PERJE PRI REPI		
SALEZIJSKI VESTNIK	RUSKI KEMIK SERGIJ VASILJEVIČ	RAČJA ZEL, VODNA KUGA	TIP RUSKEGA AVTOMOBILA LESKETAJOČA TKANINA					POLET, ZANOS					
								SOCVETJE IGLAVCEV					
AFRIŠKA DRŽAVA (GL. MESTO MASERU)							GLEDALIŠKI ODER						
							SL. PESNIK ANTON						
NATANČEN PISMEN IZDELEK O NEKEM VPRAŠANJU									ODISEJEV OČE V GR. MITOLOGIJI	LATINSKI VEZNIK			
										FR. KOŠARK. KLUB			
ZASTOPNIK OTROKA PRI KRSTU ALI BIRMI						IZOBRAŽEV. USTANOVA					ŽENSKO IME, TUDI REVUJA	ITALIJANSKI PISATELJ UMBERTO	
						JAP. PESNIK SAIŠU							
NADZORNIK SVETIŠČ V STAREM RIMU						OKRASNI PREDMETI							
						KABELSKA TELEVIZIJA							
MERA ZA FINOST SVILE						PREDMESTJE BEOGRADA							
						VEZNIK							
IZMETAČ NABOJEV PRI PUŠKI								REKA V ITALIJI, PRITOK JADRANA					
SLOVENSKI NOVINAR IN PUBLICIST FRAN								SPODNJI DEL PROSTORA				SALEZIJSKI VESTNIK	

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci: **Mimi ŽMAVC**, Herbersteinova 18, 1000 Ljubljana.
- 2. nagrada:** knjiga J. Zadavca, Pod tvojim varstvom (ob 50-letnici župnije Rakovnik): **Rozalija DRAGOŠ**, Moše Pijade 4, 8340 Črnomelj.
- 3. nagrada:** knjiga T. Bosca, Svetle zvezde salezijske družine (Salve): **Luka GORENJEC**, Na Jelovo 4, 1433 Radeče.
- 4. nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport ima dušo (Salve): **Ana GOJAK**, Dolenjska c. 413, 1291 Škofljica.
- 5. nagrada:** knjiga Življenjepis Dominika Savia in Lavre Vicunje (Salve): **Jelka RUPNIK**, Za vrti 45, 1234 Mengeš.

Rešitev nagradne križanke v 3. številki SV 2008 se glasi: TOMIŠELJ

NA ODDIH V VERŽEJ

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

Od **4. do 11. julija 2008** bo v potekal **oratorij za družine**. Vabljeni na teden skupnega počitnikovanja ob igri, molitvi, druženju in izmenjavi izkušenj vzgoje. Med nami bo več zanimivih gostov.

Foto: J. Žnidaršič

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.marianum.si

Obvestila

USKOVNIŠKI TEDNI ZA MLADE

- 1. teden: 20.–26. julij
- 2. teden: 27. julij – 2. avgust
- 3. teden: 3.–9. avgust

Informacije in prijave: Marko Košnik in Jože Vidic

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

- 4.–7. julij: za ministrante
- 8.–11. julij: za fante in dekleta 4.–9. razreda
- 12.–15. julij: za srednješolce

Informacije in prijave: Peter Pučnik

ŽELIMLJE – PEŠ ROMANJE MLADIH NA KUREŠČEK

29.–30. avgust (petek – sobota)

Namenjeno predvsem udeležencem programov Salezijanskega mladinskega gibanja (animatorji, udeleženci Uskovniških tednov, animatorji oratorija, drugi mladi ...). V Želimljem zbiranje do 20. ure, program v želimeljski športni dvorani, romanje mimo Golega na Kurešček, tam maša kmalu po polnoči. Vabljeni.

Informacije in prijave: Peter Pučnik

DUŠA – DUHOVNA ŠOLA ZA ANIMATORJE NA RAKOVNIKU

Enoletni duhovni/molitveni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja: starejše dijakke, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2008–2009 bo to redno vsak drugi torek v mesecu, z začetkom ob 19. uri (do 21.30), od oktobra do maja (14. oktober, 11. november, 9. december ...)

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE

- 10.–12. julij: KUREŠČEK
- 17.–19. julij: VERŽEJ

Duhovne vaje – v letu družine – za molivce za duhovne poklice in druge, ki jim je blizu duhovnost sv. Janeza Boska in njegove matere Marjete. Za obe skupini velja: začetek v četrtek zvečer ob 18. uri s sveto mašo in sklep v soboto s kosilom.

Informacije in prijave: Ivan Turk

www.donbosko.si

don Bosko - tudi danes
za mlade

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.71.342 | 041/856.452 | jure.babnik@salve.si
s. Marija Imperl | Rakovniška 21 | 1000 Ljubljana | 01/42.88.376 | marija.imperl@volja.net
s. Metka KASTELIC | Partizanska 6 a | 4260 Bled | 04/57.41.075 | 031/443.771 | smetka@volja.net
Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.73.039 | 051/337.556 | marko.kosnik@salve.si
Gašper OTRIN | Don Boskov trg 1 | 3000 Celje | 041/558.310 | gasper.otrin@gmail.com
s. Mira PEČE | Partizanska 6 a | 4260 Bled | 04/57.41.075 | 031/751.851 | mira.pece@volja.net
Peter PUČNIK | Želimlje 46 | 1291 Škofljica | 01/47.02.123 | 040/530.315 | peter.pucnik@zelimlje.si
Ivan TURK | Trstenik 23 | 4204 Golnik | 04/27.79.715 | 031/358.018 | ivan.turk@salve.si
Jože Vidic | Tabor 29 | 1380 Cerknica | 041/728.293 | milan.kavcnik@salve.si

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

PRAZNIK MARIJINEGA VNEBOVZETJA

15. avgust (petek). Svete maše ob: 7.30, 9.00, 10.30, 15.00, 18.30. Glavna romarska pobožnost bo popoldne ob 15.00.

PRAZNIK MARIJINEGA ROJSTVA

8. september (ponedeljek), liturgični praznik. Svete maše ob: 7.30, 9.00, 10.30, 18.30.

14. september (nedelja), romarski shod ob 100-letnici blagoslovitve (tedaj še nedokončane) cerkve Marije Pomočnice. Svete maše ob: 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30. Glavna romarska pobožnost bo popoldne ob 15.00.

POBOŽNOST ZADNJE NEDELJE

27. julija in 31. avgusta. Svete maše so ob: 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30. Romarska sv. maša je popoldne ob 15.00.

Vedno priložnost za spoved. Vabljeni častilci Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska, člani salezijanske družine, mladi in drugi romarji.

Savio
KAMP

MARIBORSKO POHORJE
DOMINIKOV DOM
17.–22. AVGUST 2008

Si želiš početi kaj ... ustvarjalnega? Zabavnega? Poučnega?
Si ministrant? Hodiš v 5., 6., 7. ali 8. razred?
Ne čakaj ... Prijavi se! Cena: 60 € (+ prevoz 10 €)

Informacije in prijave:
Gašper M. Otrin, Don Boskov trg 1, Celje
041/558 310 | gashper@gmail.com

JESENSKO SREČANJE ANIMATORJEV ORATORIJA

6. september (sobota), Ljubljana Rakovnik – od 9.30 do 17.00
Sv. maša, oratorijska tržnica, igra, koncert.

Prijave: zdruzenje.animatorjev.oratorija@gmail.com; tel. 041/251.955 (Blažka Merkač).

BLED - Marijin dom

POČITNIŠKI TEDEN – Bled pod drobnogled.

11.–16. avgust

POČITNIŠKO UČENJE TUJIH JEZIKOV

(italijanščina, španščina, nemščina, angleščina)

21.–26. julij

ZADIHAJ ŽIVLJENJE

18.–19. julij

23.–24. avgust

Dobrodošli prostovoljci!

Prijave in podrobnosti:

Sestre HMP | Marijin dom | Partizanska c. 6 | 4260 Bled | www.hmp.si

Tukaj moj dom, od tod moja slava

Materna cerkev vesoljne salezijanske družine je bazilika Marije Pomočnice v Torinu. Za 140-letnico blesti prenovljena v vsej lepoti kot mogočna zahvala Mariji, ki si je sama izvolila ta kraj, kjer kot mogočna Pomočnica uslišuje prošnje svojih otrok. Sv. Janez Bosko je bil prepričan, da vsaka opeka tega svetišča pomeni čudež dobrote nebeške zavetnice, zato je svetišče hotel kot izraz hvaležnosti Mariji.

Ko je lani neki župnik s skupino mladih obiskal baziliko Marije Pomočnice v Torinu, je presenečen povedal izkušnjo vseh: »V tem svetišču pa res vse vabi k zbranosti in zaupni molitvi.« Kako ne, ko pa je milostni kraj tako nabit z dogodki iz don Boskovega življenja, ki ga je Marija tako čudežno vodila.

Marija si je ta kraj izbrala dvajset let pred začetkom gradnje, ko še don Bosko tega kraja v Valdoccu ob Pinaridijevi lopi na prostranih travnikih v predmestju Torina niti ni videl. Sanjska videnja leta 1844 so dejansko nadaljevanje sanj, ki jih je don Bosko imel pri devetih letih.

Prisluhnimo don Boskovi pripovedi: »Po dolgoletni hoji sem se znašel na travniku. Zadihan zaradi utrujenosti sem se hotel usesti, toda Pastirica me je povabila, naj grem z njo. Povabila me je, naj pogledam proti jugu. Pogledal sem in videl polje s povrtnino. Poglej še enkrat, mi pravi. Ponovno sem pogledal in videl čudovito in veliko cerkev. V notranjosti cerkve je visel bel trak, na katerem je bilo napisano z velikimi črkami: Tukaj moj dom, od tod moja slava. Še vedno v sanjah sem hotel vprašati Pastirico, kaj vse te stvari pomenijo. Vse boš razumel, mi je odgovorila, ko boš s svojimi telesnimi očmi videl vse to, kar sedaj vidiš z duhovnimi očmi.«

Naslednje leto so se sanje nadaljevale. Gospa mu je rekla: »Opazuj! Zgledal sem majhno in nizko cerkev (prihodnja Pinaridijeva kapela), dvorišče in veliko množico fantov. Pokazala mi je drugo cerkev, dosti večjo in s hišo v bližini (cerkev sv. Frančiška Saleškega). Nato me je odvedla okrog te druge cerkve in mi pokazala prostor, kjer je bil vrt in nadaljevala: Na tem mestu hočem, naj bo Bog slavljen na poseben način. Ko je to izrekla, je stopila na kraj in mi ga z nogo natančno določila.

Risba: Erna Puchar

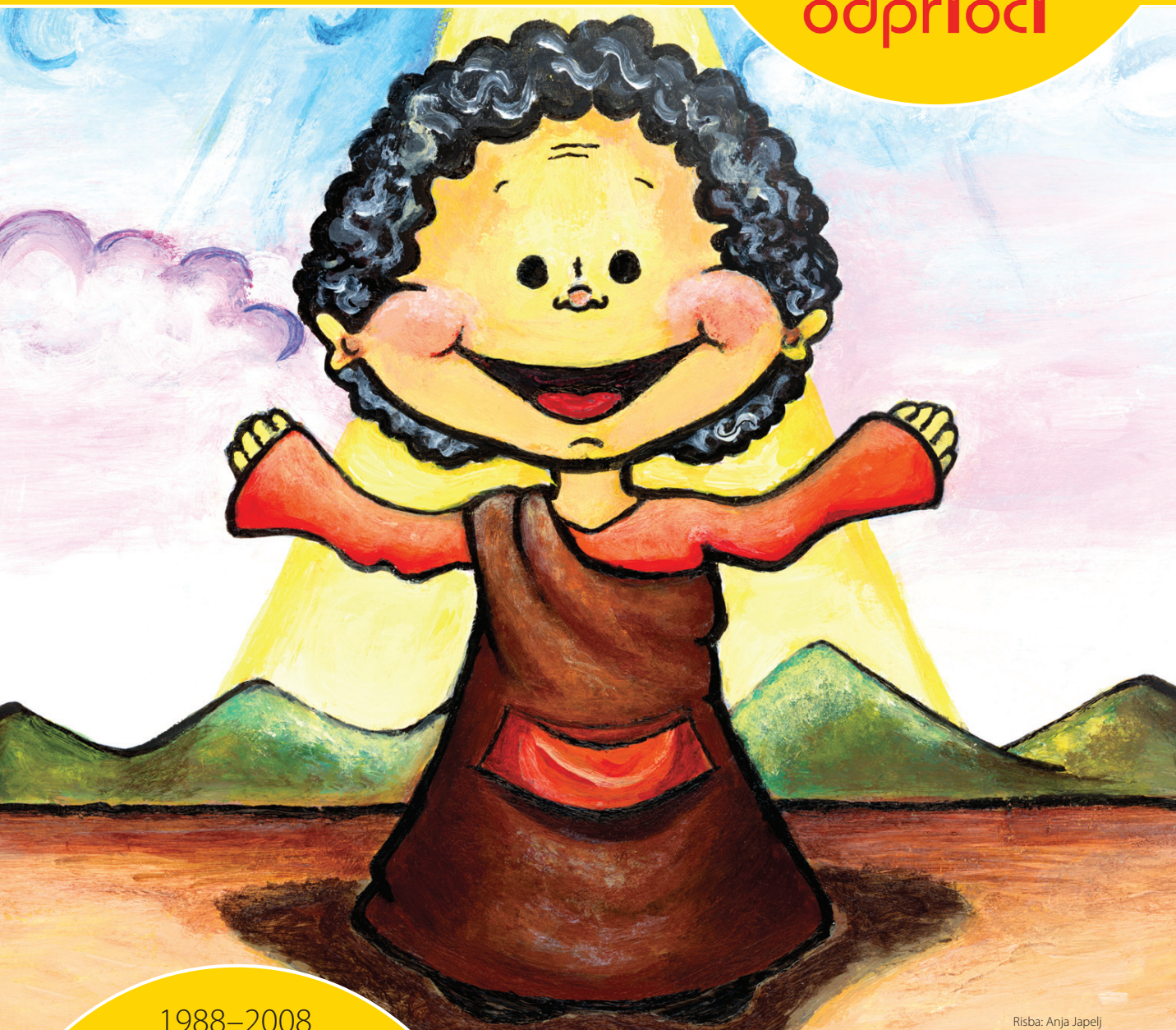
Opazil sem, da je naju obkrožala nepregledna množica fantov; njih število pa še naraščalo. Nato sem zagledal velikansko cerkev (bazilika Marije Pomočnice) z mnogimi stavbami vse naokrog.«

V tem vrstnem redu je don Bosko pozneje začel uresničevati, kar mu je bilo nakazano v sanjah. Leta 1846 je nastala Pinaridijeva kapela, ki kmalu ni zadoščala, zato je bila leta 1852 zgrajena večja cerkev sv. Frančiška Saleškega; ker je tudi ta bila premajhna, je don Bosko začel leta 1862 uresničevati velikanski načrt bazilike Marije Pomočnice, ki je bila posvečena aprila 1868.

Iz tega svetišča so odhajali don Boskovi sinovi po vsem svetu, od prve skupine misijonarjev leta 1875 vsako leto nove in nove. Tu so se vse po vrsti rojevale nove skupine salezijanske družine, vse pod varstvom Marije Pomočnice in po njeni mogočni in čudežni priprošnji.

Člani salezijanske družine smo vabljeni, da obiščemo te svete kraje, da v duhu podoživimo vse milosti, ki smo jih bili deležni v svojem življenju po priprošnji Marije Pomočnice. Tam se lahko na svoje oči prepričamo, kaj je Marija storila po svojem zvestem sinu Janezu Bosku, ki je priznal: »Vse je storila Marija. Če bi stokrat bolj veroval in zaupal, bi storil stokrat več!« Kaj naj rečemo mi o sebi in o veri ter o zaupanju v Marijo Pomočnico in njeno materinsko priprošnjo?

Priredil Tone Ciglar (po knjigi *Sanjska videnja*, Ljubljana 2006, str. 57–59).

1988–2008

Risba: Anja Japelj

Oratorij, ki vsako poletje za nekaj dni poveže med seboj otroke, mlade animatorje in njihove voditelje, se v Sloveniji dogaja že 20 let. Začel se je leta 1988 ob 100-letnici don Boskove smrti, ko so salezijanci pripravili don Boskov šotor, ki je krožil po salezijanskih župnijah in je imel vse značilnosti oratorija, ter s tritedenskim oratorijem, ki so ga isto poletje pripravile sestre hčere Marije Pomočnice v župniji Sv. Jakoba v Ljubljani.

Večino oratorijev vsako leto povezuje glavni junak iz literature, Svetega pisma ali izmed svetnikov, ki se

prek zgodbe predstavi otrokom in jih na privlačen način navdušuje za veselo krščansko življenje. Nepogrešljive sestavine oratorija so molitev, zgodba, kateheza, delavnice in igre ter seveda izleti, sv. maša in razne dogodivščine.

Oratorij 2008 nosi naslov Odpri oči. V letu sv. Pavla bo predstavljena življenjska pot tega apostola narodov. Oratorij bo letos med počitnicami potekal že v več kot 250 župnijah po Sloveniji. Seznam krajev, kjer bo oratorij, ter čas dobite na spletni povezavi www.oratorij.net/datumi.

